

Přichází Andropov

Smrt hlavního ideologa sovětské komunistické strany, Michala Suslova, v lednu 1982, rozvířila znovu spekulace o nástupci v posledních letech často nemocného Leonida Brežněva, kterému je už 75 let. Zatímco v předchozím roce se dohady o novém vedoucím sovětské komunistické strany po očekávaném odchodu Brežněva soustředily na jím protěžovaném Konstantinu Černěnkou, povýšení Jurije Andropova do ústředního sekretariátu sovětské komunistické strany v květnu 1982 naznačuje, že tento dlouholetý čekista a vedoucí sovětské tajné policie - státní bezpečnosti, KGB, je na cestě k moci v Sovětském svazu.

Kdo je Andropov? Je mu 68 let a od r. 1967 vedl KGB. Nyní se toho místa vzdal, aby se mohl plně věnovat práci v ústředním sekretariátu sovětské komunistické strany, a aby, nepochybně, byl přijatelnějším svým soudruhům v politbyru až se uvolní místo po Brežněvovi.

Po mnoho let se domnívali pozorovatelé sovětské politiky, že vedoucí KGB nemůže být následovníkem Brežněvovým. Proč? Po nezdařelém

puči Lavrence Beriji v r. 1953 sovětské vládcové podezírali KGB z bonapartských choutek a pučismu. Členové sovětského politbyru se obávali možnosti převzetí moci ve státě tajnou policií, tj. vedoucím KGB. Proto tento nebyl po mnoho let po r. 1953 plnoprávným členem politbyru, nejvyšší to autority v Sovětském svazu.

Proč je Andropov považován nyní za nejpravděpodobnějšího nástupce Brežněva?

Je známo, že už devět let byl členem stranického politbyru. Je dobře obeznán s jeho členy, s nimiž během těchto let lojálně spolupracoval. Měl účast na důležitých rozhodnutích, včetně invaze Afganistanu. Je ideologicky "spolehlivý", je hbitý, chytrý a praskaný, a má hodně stoupenců ve stranickém aparátě. Důležitost KGB nepochybně vzrostla během posledních let v sovětské politice a tím i jeho vliv. Tajná

policie má hustou síť konfidentů v Sovětském svazu a hodně agentů v zahraničí. Tito dodávají informace a vykonávají příkazy a úkoly. S pomocí KGB Sověti rozšířili svoji moc či alespoň svůj vliv v celé řadě zemí. Mimo jiné tito agenti pomohli zorganizovat "Mirové hnutí" jak v Evropě tak i ve Spojených státech. Sovětská špionáž za Andropova získala důležité informace technického a politického rázu ve vyspělých i vývojových zemích. Avšak nejdůležitějším úspěchem Andropovým, který mu vysloužil ostruhy, byla jeho činnost v polské krizi.

Vyhlášení stanného práva v Polsku v prosinci 1981 je v tisku spojováno se jmény

gen. Jaruzelského a Brežněva. Je méně známo, že to byl Andropov a jeho KGB, kdo celý plán připravil a uskutečnil. Stanné právo v Polsku bylo připravováno po celou řadu měsíců v naprosté tajnosti, ač mnozí pozorovatelé, včetně pisatele těchto řádků, s touto možností počítali. Sovětský vojenský zásah nebyl nutný. Vedl by býval ke krveprolití a pomohl by prezidentovi Reaganovi prosadit zvýšení vojenské připravenosti Spojených států. Tomu se Sověti snaží zabránit. Invaze nebyla nutná. Vždyť Sověti mají své vojenské jednotky v Polsku od konce války! Rozhodli se zničit Solidarnost překvapujícím útokem zevnitř Polska. Bylo

jasné všem, včetně Sovětům, že v případě sovětské invaze jednotky polské armády by se zapojily do celonárodního odporu. A tak tajná policie a speciální polské vojenské jednotky, dirigované KGB, byly použity k danému úkolu.

Zatímco vojenské jednotky pochodovaly po ulicích polských měst, tajná policie prováděla zatýkání disidentů a vedoucích Solidarity. Navenek se stanné právo jevílo, jakožto převzetí moci v Polsku vojáky, avšak ve skutečnosti plánování a vykonání celé akce bylo v rukou sovětské tajné policie.

Polská komunistická strana byla zdiskreditována v širokých masách polského lidu a byla ve stavu rozkladu. Moskva na ni nemohla spoléhnout, právě tak, jak nemohla spoléhnout na regulární polskou armádu. Tudíž vedení komunistické strany bylo svěřeno gen. Jaruzelskému. Za ním ale stála sovětská tajná policie, KGB, vedená Andropovem.

Nelze předpovědět přesně vývoj události v Sovětském svazu či kdekoli jinde. Spe-

Pokračování na straně 2.

naše hlasy

"OUR VOICES" - INDEPENDENT NEWSPAPER FOR CZECHS AND SLOVAKS
NEZÁVISLÝ ČASOPIS PRO ČECHY A SLOVÁKY

No. 11 (1015) Vol.-Ročník 29.* 5. června - June 5, 1982

Pozvání na pout'

k sv. Antonínu do Chathamu, Ontario,
kde budou oslavy 25. výročí vysvěcení nového kostela.
Odpoledne bude tradiční národopisný festival.
- 13. ČERVNA 1982 -

(Sdružení bývalých čl. politických vězňů k "Prohlášení ke kritikám"
katolické laické organizace OPUS BONUM)

Opus Bonum a "Užiteční idioti"

Sdružení bývalých čl. politických vězňů vzalo s politováním a s podivem na vědomí, že katolická laická organizace OPUS BONUM se svým "Prohlášením ke kritikám" ze dne 20. února 1982, uveřejněném v Národní Politice č. 4 1982, a také v Novém Domově No. 10 (214) Vol. 33 ze dne 20. května 1982, stavi do čela té části československé emigrace, která nejenže doporučuje politickou spolupráci s komunisty, nýbrž dokonce označuje odpůrce takové spolupráce za "užitečné idioty" pražského režimu, které níže podepsané předsednictvo OPUS BONUM nebude "tahat z jejich ideologicko - politického kamrlíku".

Toto prohlášení "kulturní" instituce, jež se vyznačuje těmito i jinými vulgarismy, je nejen formou, ale i obsahem výsměchem všem poctivým snahám československého demokratického exilu bez ohledu na světónázorové zaměření a je v příkrém rozporu s "Prohlášením Sdružení bývalých čl. politických vězňů k signatářům Charty 77 z řad komunistů" z minulého roku.

Zmíněné Sdružení rozhodně odmítá řec předsednictva

OPUS BONUM o jakémkoli "ideologicko-politickém kamrlíku" těch, kteří se zásadně staví proti jakékoli politické spolupráci s komunisty, a to navzdory tomu, že se stejnou rozhodností odmítají politicky spolupracovat i s fašisty a s jinými stoupenci nejrozumnějších lidské přirozenosti odporujících sociálních utopií, čímž je zřejmé podle názoru předsednictva OPUS BONUM jejich ideologicko-politický prostor ještě více omezen.

K tomuto ideovému omezení se Sdružení hrdě hlásí, přičemž je nutno podotknout, že toto v sobě zahrnuje stoupence nejrozumnějších politických směrů, od těch velice levicových až po ty velice pravicové. To, že mohou všichni spolupracovat v rámci jedné organizace přes tuto světónázorovou rozmanitost, je dáno tím, že všichni se shodují v naprostém respektu před lidskou důstojností a přirozenými lid.

Pokračování na straně 7.

Z KRAJANSKÉHO TISKU:

"Menší zlo"

Náš postoj k "Chartě 77" byl od jejího vzniku před pěti lety vždy zdrženlivý, protože jsme a) viděli jasně její omezené možnosti programové i operativní b) známe dobře její komunistické tvůrce, kteří si do své party vyloučených z KSČ přizvali několik křesťanů, dokonce i kněží, jako "vývěšní štíty" pro veřejnost doma i v cizině.

Dva ze "zakladatelů", dr. Jiří Hájek, který před lety hlomozil v OSN proti USA, a dr. Milan Huebl podobného osudu poskytli nyní rozhovor západoněmecké televizi, vysílaný v programu NDR "Tagesbemen" 17. dubna (t.r. Řada socialistických soudruhů v exilu se podivila, když jmenování výtečníci měli slova omluvy pro velitele komunistické junty ve Varšavě, generála Jaruzelského, jako "menší zlo".

Ta menší zla bolševismu již známe; také okupace ČSSR v srpnu 1968 s moskevským protokolem, podepsaným gen. Svobodou a dalšími soudruhy, včetně nynějšího exulanta dr. Mlynáře, byla "menším zlem" - než co? Co vše by dovedl komunistický režim, podle znalosti jeho příslušníků (momentálně mimo službu), odbojným národům ještě natropit jako větší zlo?

Skandál s Emilem Zátopkem

(DVE) - Na Popeleční středu, 24. února t.r. byl světznámý český sportovec, několikanásobný vítěz na olympiádách, Emil Zátopek, vyznamenán v Mnichově pohárem Mezinárodních výstav sportovních potřeb (ISPO), věnovaným Mnichovskou výstavní společností. Dva německé deníky a dva týdeníky, Suddeutsche Zeitung, Deutsche Tagespost, Bayernkurier a Sudetendeutsche Zeitung uveřejnily k tomu prohlášení Svobodné společnosti pro podporu přátelství s národy Československa (Mnichov), která o tomto skandálu se Zátopkem konstatovala:

"Emil Zátopek byl od konce 40tých let až do počátku 1968 činný pro státobezpečnostní službu StB. Toto potvrdil před příslušným výborem amerického senátu jeden z nejlépe informovaných členů čs. zpravodajské služby, důstojník pražského ministerstva vnitra, Josef Frolík, poté, co přeběhl na Západ. Opakuje to ve své knížce "Špión vypořádá" (nakladatelství INDEX, Kolín n. R., 1979). Na straně 295 píše: Když pak přijde pravý okamžik, agent vyjždí buď jako turista, fotbalový či hokejový fanata, člen kulturní delegace. Tak například byl používán Emil Zátopek a mnozí jiní."

Imenovaný požíval při sportovních zájezdech do západní ciziny hlášení pro StB o chování jednotlivých členů delegace, na jejichž podkladě byli četní čeští sportovci propuštěni ze zaměstnání, v jednotlivých případech dokonce

restně stíháni. Mnohým byl zakázán start v mezinárodním sportu, nebo zakázána jejich sportovní činnost vůbec.

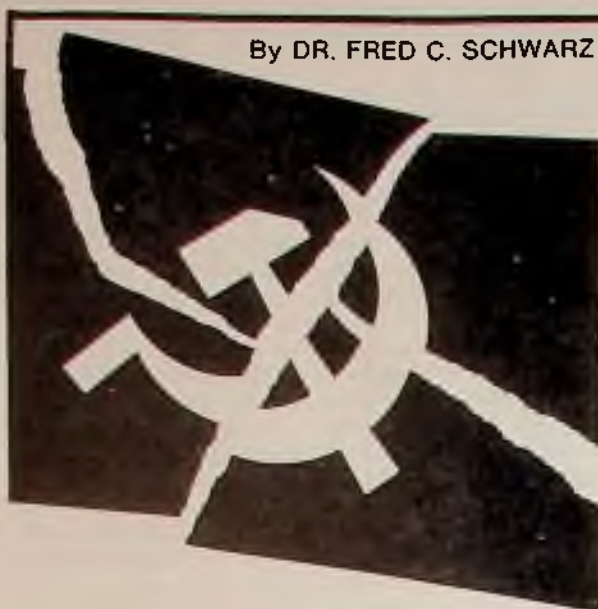
V říjnu 1972 přiznal Zátopek tyto své špiclovské služby ve svém bytě šachovému velmistru Pachmanovi s ubohým odůvodněním, že "tím chtěl sloužit socialismu."

Emil Zátopek tak zradil nejen svou dřívější sportovní minulost, jež mu vynesla sympatie v celém světě, nýbrž - což je daleko závažnější - své dřívější sportovní kamarády. Denuncoval je u komunistických orgánů a vystupoval při politických procesech v Praze jako svědek obžaloby.

Muž takového lahilního charakteru - na jaře 1968 patřil Zátopek k podporovatelům demokratizačního vývoje v ČSSR, ale obrátil opět po jeho násilném potlačení - není určitě "vzorem pro mládež", jak jej mají představovat nositelé poháru ISPO.

Litujeme proto velmi hluboce - praví se v závěru Prohlášení Svobodné společnosti - že Mnichovská výstavní organizace vyznamenala pohárem, přes včasné varovnou informaci, právě typ sportovce, politicky i morálně "negativní."

DEMOKRACIE
v exilu

By DR. FRED C. SCHWARZ

Proč jsem proti komunismu

V min. čísle: ... protože jsem proti válce

... protože jsem proti diktatuře ...

I. pokračování

... protože jsem proti monopolům, otroctví, řazení do tříd...

Monopoly

Příčiněním komunistické strany jsou všechny životní aspekty lidí v Sovětském svazu totálně zmonopolisovány. Komunistická strana formuluje všechny zákony a řídí se jimi. Kontroluje armádu a policejní sbory. Plánuje hospodářství a kontroluje výrobu, distribuci, bankovníctví a obchod, tím také zcela monopolisuje zaměstnání. Vybírá a cvičí učitele, připravuje rozvrh hodin pro všechny školy a rozhoduje o tom, kdo do nich bude chodit. Organizuje a kontroluje pracovní unie, veřejné sdělovací prostředky, uměleckou, jakož i sportovní činnost. Dokonce i náboženství je předmětem směrnic komisaře.

Komunisté jsou si plně vědomi převahy nad jednotlivým dělníkem, kterou získali zavedením monopolu. Odvěky pomluvami útočí na kapitalismus, že ten je to, který plodí monopolní firmy provádějící intenzivní kontrolu nad svými dělníky. Ať tak či onak, v žádné z kapitalistických společností neexistuje monopol, který by se dal srovnat s monopoem komunistické strany praktikovaným v "socialistické" společnosti.

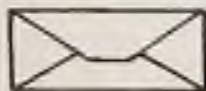
Tím má komunistická strana v moci život každého občana. Tato je doslovně nad životem a smrtí. Občan smí být zatčen a vzat do vazby třeba bez soudu, může být popraven justičním ba i administrativním dekretem, propuštěn ze zaměstnání a přiveden až k hladovění, může mu být zakázáno žít, kde by si přál, nemůže opustit zemi bez dovolení udělené zřídkakdy, je omezován v tom, co číst, čemu naslouchat a co projevit, takže jeho mysl je deformovaná nedostatkem informací a osobnost potlačována jeho vlastního úsudku.

Třebaže komunistická monopolní diktatura nemusí praktikovat všechno shora uvedené, může se kdykoliv uchýlit k tomu či onomu, když uzná za vhodné.

Komunistickou diktaturu lze prostě definovat takto: jde o společnost, v níž komunistická strana může podle přání učinit člověka nezaměstnaným a přivést ho až k vyhladovění.

Otevřený dopis

OPATU JANU OPASKOVI
PŘEDSEDOVI OPUS BONUM

V té tolik dlouhé mé vězeňské šedi let padesátých, pokládám spojitost s katolickými duchovními za světlé chvíle mého výkonu trestu. Ať už na Mirově, neb v Leopoldově, nejtěžší vězňáci komunistického režimu té doby. Protože katoličtí kněží, kromě své duchovní čistoty, imponovali mi svým nekompromisním stanoviskem ke světovému komunismu.

V Leopoldově měl jsem rád také Tebe. Jendo Opasku. Byl jsi mladý, vzdělaný a velmi radikální. Byla nám tenkrát tolik zima v těch prvních týdnech roku 1952, když jsme společně tlačili tu vrchem naloženou káru zbytky cihel a rozbitého betonu při úpravě šancí pevnosti.

Já jsem Ti tenkrát tolik věřil, Otče Opasku. Když jsi ličil příští budoucnost našeho, zase svobodného státu. Bez komunismu, bez třídní nenávisti. Tenkrát jsi znal tvář komunismu jenom jedinou: tvář zločinu.

Do pevnosti v té době

právě přicházeli odsouzení komunisté ze Slánského procesu. Jako kněz měl jsi s nimi účast, jako politický vězeň - polhrdání. Nikdy jsem Tě neviděl jedinnému podat ruku.

V posledních týdnech byla exilová veřejnost šokována prohlášením laické katolické organizace OPUS BONUM, která se tím staví do čela té malé části čl. emigrace, která nejenže podporuje spolupráci s komunisty, nýbrž dokonce označuje odpáře takové spolupráce za "užitečné idioty" pražského režimu, které níže podepsané

Otroctví

Je zcela samozřejmé, že občan v takovéto společnosti nemá základních práv. Je otrokem. Patří cele komunistické straně, tělem i duší, a ta s ním může naložit zcela podle své vůle. Jediná svoboda, již se může "těšit", je poslouchat a podrobit se.

Jeho jediným vykoupením je útek.

O takovémto všeobecném zotročení svědčí záplavy uprchlíků valící se z komunistických zemí, kdykoli se lidem k tomu naskytne příležitost. Východní Němci museli postavit Berlínskou zeď, aby jim prakticky celý národ nepoutikal. Miliony jich uteklo a utíká, aby se usadili na holých kopcích Hong Kongu. Zde, na naší polokouli, se těžce ví o něčem, co by se dalo přirovnat s exodem víc než půl milionu lidí z Kuby. Nedávno provedli východoněmečtí komunisté hlasování a zjistili k svému zármutku, že 9 z 10 mladých lidí by opustilo zemi, kdyby mohli.

K tomu jeden vtip, který koluje ve Východní Evropě: Brežněv a nebožtík Kosygin si povídali. Brežněv řekl: "Kdybychom povolili emigraci, kdo by nám tu zůstal. Kromě nás dvou asi nikdo." Kosygin odvětil řka: "V tom případě uděláte líp, nebudeš-li počítat se mnou, soudruhu."

Tvrzení komunistů, že všichni, co utekli, jsou kriminální živly a kapitalisté, vyhnaní ze svých míst, je lež, která nepřesvědčí nikoho a vede k jejich vlastnímu sebekiamu.

Síla komunismu dala vznik nesmírně říší otroků, což, jak by se mohlo mít zato není v rozporu s jejich vojenskými a průmyslovými výkony. Nic nového v historii, některé z velkých divů světa, např. egyptské pyramidy a Velká čínská zeď, byly postaveny otroky. Otroci často bojovali za své otrokáře, což svědčí o tom, že vojenská chabrost není neslučitelná s otroctvím.

Kastovnictví

Komunistická doktrína je založena na konceptu tříd. Podle něho je každý občan příslušníkem nějaké třídy. Třída mu přisuzuje jisté intelektuální a morální vlastnosti a určuje jeho cenu. Tak nikdo nemůže být pokládán za jednotlivce, vždy jen za příslušníka třídy.

Komunismus učí, že jsou třídy dvě, ty hlavní: proletariát a buržoasie; proletariát roste den za dnem, buržoasie odumírá, také den za dnem, proletáři jsou vzorem všeho dobra a buržoasie všeho zla, proletáři jsou tu k tomu, aby dobývali, vládli a předělali svět, zatím co buržoasie je osudem určena k záhubě na smetišti dějin.

Nespravedlnost názoru, že člověka je třeba posuzovat podle toho, za jakých podmínek se narodil a trestat ho podle toho, je nabíledni. Nikdo nemůže za svůj původ anebo za prostředí, v němž se narodil. Navzdory tomu, jak minulost ukázala, přineslo narození někomu velké výhody, někomu nevýhody, ale lidstvo vždy usilovalo o to, aby všichni lidé měli stejnou příležitost, bez ohledu na podmínky jejich zrození. Dnes se komunismus pokouší zvrátit tento proces tvrzením, že jedna sorta lidí je tu k tomu, aby vládla a druhá poslouchala.

Křivda, způsobená posuzováním jednotlivce podle toho, do které skupiny byl zařazen a nikoliv podle jeho činů, se týče dokonce i malých dětí. Nedávno jsem byl požádán, abych promluvil k dětem, žákům 3. až 5. třídy na téma komunismu. Byl to těžký úkol, to věřte. Pátral jsem v duchu po něčem, čím bych začal. Zeptal jsem se, ví-li kdo z přítomných, kdo byl Joe Stalin, nikdo to nevěděl. Zeptal jsem se dále, byl-li snad někdo z nich členem nějaké skupiny, z níž někdo učinil něco špatného a celá skupina byla za to potrestána.

Přichází Andropov

Pokračování se strany 1.

cialně není možno tvrdit, kdo bude nástupcem Brežněva. Je nám znám přece nástupnický boj po smrti Stalina a jak se proroci mýlili v předpovědích. Odstavení Chruščeva v r. 1964 nikdo neočekával. Navíc, vývoj událostí v Sovětském svazu a kdekoli jinde může ovlivnit neočekávaná náhoda, mj. třeba vypuknutí války v některé části světa či situace v Polsku. Není vyloučeno, že po polském jaru přijde "ohnivé léto."

Pokud polská krize pokračuje, a zprávy z Polska říkají, že tomu tak je, Sověti budou sledovat svoji strategii kontroly Polska pomocí bezpečnostních útvarů dirigovaných KGB. Autor této strategie a její hlavní vykonavatel, Andropov, se stal důležitým mužem v Kremli. Polská krize mu pomohla protlačit se do nejvlivnějších pozic v sovětské komunistické straně. Spí-

Reakce na to byla přímo spontánní. Zdálo se, že skoro každý prožil něco takového a byl rozněván spáchanou křivdou. Jejich vrozený smysl pro spravedlnost žádal, aby odměna a trest byly uděleny podle zásluhy, nikoli skupinové sounáležitosti.

Komunismus je uzákonění zločinu společnosti

Klíčový part hraný v komunismu třídní vinou odhalil Chruščev v jeho proslulé řeči o Stalinových zločinech, přednesené Ústřednímu výboru komunistické strany Sovětského svazu r. 1956. Chruščev tu podal výčet některých z nejkrutších Stalinových zločinů, mezi jinými zatčení a popravy 70 procent členů ÚV, kteří ho volili r. 1934. Uvedl: "Rozsudky zněly v tom smyslu, že ze 139 členů a kandidátů ÚV, zvolených na XVII. sjezdu strany, 98 bylo zatčeno a zastřeleno (Většina v letech 1937-1938)." (Detronisace Stalina, str. 10.)

Chruščev pokračoval diskusí o vině či nevině popravených. Nevšímajte si vcelku postoje a chování, přikročil rovnou k jádru věci - poměrům, za jakých se mrtví narodili. Řekl: "Kdo byli delegáti XVII. sjezdu? ... Pokud sociálního původu se týče, většina delegátů sjezdu byli dělníci."

"Z toho důvodu je nemyslitelné, že by sjezd takto složený zvolil Ústřední výbor, jehož většinu tvořili nepřátelé strany." (Str. 10.)

Výše trestu se řídila sociálním původem

Ani slovo kritiky či protestu proti tomuto přisouzení viny není nikde zaznamenáno. Těm dnešním přístup k věci je naprosto jasný: Vše, co se stalo, stalo se v rámci třídní doktríny, třídního boje a třídní viny.

Doktrína klasismu se podobají doktrínám rasismu: obě odsuzují početné skupiny lidí pro jejich narození, za které nemohou. Není proto divu, že postupem času obě splynuly. Stalinův anti-semitismus a dnešní Sovětský režim jsou toho důkazem.

Pokračování příště

Poznámka překladatele

Některému z našich čtenářů se snad bude zdát, že, pokud hořejšího se týče, jde o věci nám všem všeobecně známé, někomu víc než to. K tomu bych si dovořil podotknout, že - ad a - nebude jistě naškodu si občas něco z toho připomenout a - ad b - že brožurka, vydaná v Kalifornii organizací zvanou Christian Anti-Communism Crusade, není určena ani tak nám, jako spíše těm, kterým hrozí bezprostřední nebezpečí rudého moru. Pod heslem "Lépe zabránit náboru a výcviku komunistických guerilleros než prolévat krev později" sdružení, vedené autorem hořejšího, dr. Fred C. Schwarzem, zahájilo celosvětovou kampaň k poučení těch, kterých se to týká. (A řekněme si upřímně, že dnes už se to týká celého světa). Děje se to ve formě literatury, magnetofonů a pásků, filmů, filmových projektorů, jízdních kol a pod. Pamflet, jehož překladu jsme se ujali, je v několika různých světových jazycích rozeslán tam, kde je třeba, jako např. anglicko-čínské vydání v počtu 1,080,000 výtisků na Taiwan, tisíce do zemí Střední Ameriky, Latinské, na Filipíny, 50.000 odešlo již na adresu italských studentů a učitelů. anti-komunistické semináře byly zřízeny v Nigerii, Kenyi a jinde. Kalifornští "křížáci" pomáhají, pomozte i Vy. Tak zeptejte se na to na adrese: Christian Anti-Communism Crusade, Box 890, Long Beach, CA. 90801, USA.

Přel. rh

předsednictvo OPUS BONUM nebude "tahat z jejich ideologicko-politického kamrlíku."

Pro mě toto překvapení bylo zesíleno skutečností, že předsedou této organizace je můj kněz a politický vězeň Jan Opasek.

Sdružení býv. politických vězňů v exilu ve Švýcarsku právem ostře odsoudilo prohlášení předsednictva OPUS BONUM.

Činím tak také já, bývalý politický vězeň komunistického režimu Československa, dnes na americkém kontinentě.

Podle vulgární stylisace prohlášení Opus Bonum, zbývá mi ještě naděje, že její předseda bratr Jan Opasek, katolický kněz a bývalý politický vězeň, toto prohlášení nečetl a nepodepsal.

Zdeněk Slavík
politický vězeň
člen RSC

Na pomoc Václavu Havlovi.

AIDA (Association internationale de defense des artists - International Associations for the Defense of Artists), organizace na obranu pronásledovaných umělců byla založena v Paříži r. 1979. Má odbočky v Západním Německu, Holandsku, Belgii, Švýcarsku a Spojených státech. Za účasti známých herců jako je Yves Montand a Simone Signoret AIDA uspořádala řadu protestních akcí. Žadajících propuštění Václava Havla z vězení. Americká odbočka inčenovala "Soud" nad Václavem Havlem 22. května v Los Angeles v rámci divadelní konference (California Theater Council Conference?). Mezi účinkujícími byl známý český herec Jan Tříska. Spisovatel Arthur Miller poslal dopis, v kterém se dává plně k dispozici akci AIDA. Za účasti zástupce Rady svobodného Československa jsou v běhu přípravy na další akci, která má být v New Yorku. Na festivalu ve francouzském Avignonu bude večer 21. července věnován Václavu Havlovi a jeho hram.

Květnové číslo Czechoslovak Newsletter přináší zprávy a analýzu zhoršující se ekonomické situace v Československu; dopis chartisty dr. Miroslava Kusého Husákově ve věci Milana Šimečky; zprávy o pokračujícím útlaku církvi v Československu; a různé další zprávy z "normalizovaného Československa", včetně informací o filmové produkci v r. 1981. (RSC)

ské komunistické straně. Spí- možné, že bude nástupcem se než některý generál, je Brežněvovým.

Je to hrozné co se může zrodit v hlavě takového evangelisty jako je Billy Graham. Že prý v Sovětském Svazu neviděl žádné známky útaku naboženství a církev má prý pod komunistickou vládou svobodu. Člověk těžko může pochopit, že kazatel, který kázal do svých 63 roků Slovo Boží snad po celém světě, najednou jako by mu přeskočilo v hlavě a všechno dobré co rozeslával po světě je pryč. pronesením takového nesmyslu. Copak mohl být šarlatánem taková léta a předstírat vážnost kázání? I já jsem byl jeden z těch který po několik roků posílal nějaký ten dolar na podporu jeho práce. Poslední tři roky jsem ale neposlal nic a to proto, že jsem byl zaplavován korespondencí a propagačním materiálem, pravděpodobně "obchodní společností", Billy Grahama. Vypočetl jsem si, že jestli pošlu nějaký dar v upřímné víře na rozšíření Slova Božího že na oplátku nemusím dostávat tolik propagandy která se snaží ze mne udělat za každou cenu křesťana podle vzoru Billy Grahama.

Také ve svém výkladu Billy Graham se snaží analyzovat anglikánskou církev, "Church of England", že je to církev státní, a hlavou církve, že je královna. V tom má pravdu, přesto, že královna je hlavou církve jenom symbolicky, hlavním představitelem Church of England je arcibiskup canterburský a Anglosasové po celém světě mohou být v církvi ve které chtějí, mohou vyznávat svou víru jak chtějí a mohou věřit a nebo také nevěřit, tomu říkám svoboda naboženství. Jak jen může Billy Graham říkat po šesti dnech pobytu v Sovětském Svazu, obklopen kněžími, kteří pravděpodobně jsou členy KGB, že v Rusku je svoboda náboženská. Jak jedny torontské noviny napsaly, že když Billy Graham kázal v malém kostelíčku, venku byli občané zadrženi policií že rozdávali nějaké náboženské pamflety. Pane Grahame, kolik Svatých Biblí a kolik náboženské literatury jste přivezl do Sovětského Svazu?

Mám podezření, že tento evangelista dostal v Moskvě hlavy bolení, navštívil jakéhosi lékaře a tento státní doktor mu dal hlavu "do pořádku". Nežli měl úmysl jet do Ruska, sám prezident Reagan jej od té cesty zrazoval a poukazoval na to, že jeho cesta může být použita pro sovětskou propagandu.

A pamatujete si jak za války Prime Minister Churchill přemlouval našeho státníka, aby nejedl do Moskvy a on jel. Proto jsme pak za pár roků houfně šlapali přes kopečky.

Pro vaše posouzení poznamenám nějaká fakta ze Sovětského Svazu, která Billy Graham asi nechtěl vnímat. První příklad: V celé Moskvě je teď otevřeno 50 kostelů ve kterých je dovoleno vykonávat bohoslužby. To jest na devět milionů obyvatel. Každý kněz musí v tomto "svobodném naboženství" mít licenci a být schválen státní zpravou. V celém Sovětském Svazu je deset tisíc farářů na 7,500 kostelů. V roce 1917 bylo v Rusku 57,000 farářů na 54,000 kostelů. Všechny kostely které byly zrušeny slouží v Sovětech jako skladiště, musea, kluby nebo prostě byly zbourány. Další příklad: V roce 1973, objevil se v Moskvě kněz, otec Dmitri Dudko, který měl odvahu a začal ve svém kostele kázat Kristovu pravdu. Kostel byl vždy plný, hlavně inteligence a mladých lidí. Až si počínání otce Dudka všiml KGB a proto jej hned přeložili daleko od Moskvy. Ale i na tom venkově tento neohrožený kněz kázal dále, dokonce jeho kázání bylo pašováno podzemní cestou "via samizdat" do Moskvy. Až 15. ledna 1980 byl otec Dudko zatčen a odvezen do věznice Lefortovo, za půl roku odvolal vše své kázání a prohlásil, že se mýlil. Všeobecně se vědělo, že otec Dudko byl na toto odvolání prohlášen doktorem KGB "připraven" a za pár týdnů se jeho historie dostala na Západ. Že by Billy Graham o tom nevěděl?

Největší zločin atheistického komunismu se provádí na dětech věřících rodičů. Uvedu vám jen jeden případ z mnohých. V hornickém sibiřském městě, Chernogorsk, žila, nebo snad ještě žije skupina Pentecostals. Rodiče dětí, Anatoli a Antonina Shevcenko, si dovolili svým třem dětem číst Bibli, naučili je se modlit a také je vedli podle prohlášení

soudu na tajné biblické vyučování. Podle rozhodnutí soudu všechny tři děti byly rodičům odebrány a dány do jakési státní nápravné a rodiče už nesmí své děti spatřit. V mnohých případech jestliže lidé, kteří provádí křesťanství a úřadům se zdá že se to neshoduje s jejich nařízením, jsou vyšetřováni po celém Sovětském Svazu zvláštním úřadem který se jmenuje Komitét pro Náboženské Záležitosti, a tento komitét podle výsledků jejich soudu se skládá jen z atheistů.

Další příklad: 37-letá paní Niola Sadunaite ve Vilnu, zapoměla ve svém psacím stroji papír, s natištěnou hlavičkou "letterhead" Chronicle katolické církve v Litvě na papíře napsáno pár řádek z Bible, při soudu byla odsouzena na tři roky pracovního tábora a další tři roky vnitřního exilu, jenom proto že ten letterhead nebyl povolený a soud jej považoval za protisovětskou literaturu.

49-letá Valerie Makeeva, jeptiška ortodoxní církve, byla odsouzena na neurčito do bláznince za to že rozmnožovala 91 žalm a prodávala jej za 1 rubl, a peníze používala k podpoře starých jeptišek, které byly vyhozeny z kláštera.

Baptistická církev v městě Bryansk se rozhodla, že si postaví svou modlitebnu vybrali na to 79,000 rublů a s povolením úřadů to provedli, když stavba byla dokončena při prvních bohoslužbách tam vniklo 300 policajtů s členy KGB a modlitebnu zabrali, poněvadž žádný kostel v Sovětech nemůže patřit privátní společnosti a 150 zbitých věřících odvedli do vězení.

V minulých dnech jsme viděli na televizi pana Billy Grahama v doprovodu mnoha pravoslavných kněží, oblečených v nevýslovně bohatých talárech. Tito vysocí hodnostáři ruské ortodoxní církve, která má smlouvu se sovětskou komunistickou vládou, museli bezpochyby dávno slíbit, že budou spolupracovat s máruškou rodnou stranou jak na politiku tak i zahraniční a jsou hlavními mluvčími ve Světové Radě Církví. Tato Světová Rada Církví, je u nás v Kanadě velmi aktivní. Tito státem licencovaní hodnostáři ortodoxní církve, jsou v Sovětech odměňováni vším pohodlím. Mají své limousiny a šoféry, kteří je odvázejí mimo jiné i do jejich luxusních venkovských sídel - dachas.

Jak napsal Alexander Solženyšin: Za dva tisíce roků se nikdy nestalo, aby církev Ježíše Krista vedli atheisté, jak se teď děje v Sovětském Svazu. Mimo to Sovětský Svaz v roce 1975 podepsal v Helsinkách smlouvu, kde se zavázal že bude respektovat svobodu naboženství.

Napsal jsem jen malé procento toho jak vypadá náboženská svoboda v Sovětech. A to Billy Graham neviděl a neví, nebo se snad nechal úplně oslepit zlatými taláry?

V minulých Našich Hlasech jsem napsal o Metropolitan School Board. Právě jsem si přečetl v Toronto Star, jak nově zvolený Scarboro Director of Education Patrick McLaughlin si chválí školní systém ve Scarborough a to asi proto, že mu jeho gáže vyskočila ročně na 78,000 dolarů. Pozorují na televizi boj Ontario parlamentu co se týká rozpočtu, který přednesl v minulých týdnech ministr financí Frank Miller. Až do tohoto rozpočtu jsem v Ontario parlamentu považoval Frank Millera za ministra který je na svém místě, že ví co dělá, co mluví. Bohužel dokázal v tomto rozpočtu, že jsem se mýlil. Je jisté, že žádný ministr se nemůže zavděčit všem, ale dát 7 procentu na kávy a doughnuts a french fries to snad provincie Ontario nemá zapotřebí, či i v Ontariu jsme tak hluboko klesli, že si ministr financí Ontario nemá co vyčítat s federálním ministrem financí McEachenem? Také jsem slyšel, jak si ministr financí Frank Miller stěžoval, že například headmaster v jeho konstituenci Bracebridge má 80,000 dolarů ročně, a on, ministr financí má jen 70,000 dolarů ročně. Ted' jsem zvědav kdo dává tuto gáži těm headmasterům v Bracebridge. Že si pan ministr financí tak trpce stěžuje?

E. Sypták.

Naším českým maminkám

Začínám slovy básníka: "Proto mě milá, tak drahá má matička, že je tak malička, že je tak chudička..." Tak dobře se hodí tato slova na tu moji drahou, vzdálenou mamičku, Pavlu Zimovou, která dnes, 3. června, kdy píše tyto řádky, oslavuje poženané 77. narozeniny. Prošla životem neobyčejně těžkým a nyní žije osaměle ve vzdálené Matičce Praze.

Maminka - co vše je ukryto v tom slově! Především láska a nesmírná obětavost. Těšitelka. Člověk ani nemůže slovy vypovědět vše to, co cítí.

Chtěla bych tímto vyjádřit nekonečnou vděčnost a lásku nejen té mojí, ale všem těm našim českým, neúnavným, láskyplným maminkám a zároveň poprosit za odpuštění, že nejsme s nimi, že naše osudy se rozpojily a že jim nemůžeme zpříjemnit stáří tak, jak bychom si přály a jak by si to zasloužily.

Vy naše zlaté maminky české, neplakejte. Již bylo prolito slzí dost. Zdraví si pro nás a vnoučata uchovejte, neb milujeme vás všichni moc a moc.

Za odpuštění vás prosíme, že nechali jsme vás v drahé naší vlasti. Za dobro vaše se modlíme a přejeme si vyhladit všechny vaše strasti.

Vy naše maminky dobré, milé, pozdravujte tu naši rodnou zem. Na každého zde přijde chvíle, kdy s touhou na ni vzpomenu.

Vy učily jste nás ji mítí rádi a ta láska v nás již zůstane. Ať stárí, nebo mladí, tu věrnost našich srdcí dostane.

Pozdravujte ty drahé české luhy, po kterých jste nás vodily. Zdánlivě bez únavy a bez námahy trpkou i věhlasnou historií českou nás učily.

Jak slavný býval český lev - jak poctivá je česká krev... Jak mnozí padli na valech a procedili za nás tu drahou krev.

Vy naše maminky české, jen o vaši lásku prosíme. Jste pro nás stále tak milé a hezké, jak z našich dětských vzpomínek!

Děkujeme vám za všechnu vaši dobrotu - přijměte naše srdce na dlaně. Prosíme, zapomeňte na životní slotu - šťastné bude naše shledání...

Pavla Podolská

To the Editor
of The Toronto Sun
333 King Street E.

May 13, 1982

Dear Editor:

A couple of days ago, I was present at the meeting of Toronto City Council. Several Metro matters were discussed and balloted, among them, to my big surprise, the issue of disarmament. Since when, by heaven's sake, this matter concerns a municipality? As next, I would like to know what happened with those hundreds of letters sent by Toronto citizens about a week before the session to Mr. Henderson, City Clerk, letters with the heading of Canadian Committee For Captive European Nations. Were they taken into consideration during the balloting? A disarmament? Yes, but what about the other side of this globe?

Sincerely,

Richard Hanzlik

Ze světa

* **Salvadorští rudi povstaleci** vyhodili do vzduchu železniční most ve vzdálenosti 22 km od hlavního města a přerušili tak dopravu do měst na jihozápadě země. Předtím vykojili nákladní vlak a dynamitem zničili úsek trati ve vzdálenosti 100 km od metropole.

* **V sobotu ráno** bylo pohraniční území mezi NSR a Ni-

zozemím postiženo nejsilnějším zemětřesením od r. 1971. Epicentrum bylo asi 20 km severně od Cáh a bylo znamenáno v okruhu 50 km též v Belgii. Zemětřesení o síle 3,8 stupňů Richterovy stupnice vyhnalo v panice mnoho lidí do ulic.

* **Požárníci museli při likvidaci požáru** evakuovat žebříky přes sto rodin ze tří domovních bloků na jednom předměstí Říma. Požár zničil 40 aut v podzemní garáži. Příčina požáru není zatím známa.

* **Generální tajemník OSN J.**

Pérez de Cuellar navrhl v Radě bezpečnosti prodloužit mandát pozorovatelských sil OSN pro odputání (UND OF) v sektoru Golanských výšin o dalších šest měsíců, tj. do listopadu 1982.

* **Země na severu Evropy** musí studovat možnosti vyhlášení bezjaderného pásma v této oblasti. Vhodným tématem pro rozhovory o dané problematice jsou pravidelná setkání ministrů zahraničí severoevropských států. Prohlásil to v rozhovoru se švédskou tiskovou agenturou finský premiér K. Sorsa.

* **Pentagon oznámil Kongresu USA**, že má v úmyslu prodat některé systémy zbraní a bojové techniky čtyřem zemím ležícím v oblasti Blízkého východu a Perského zálivu: Izraeli, Bahrajnskému státu, Egyptu a Saudské Arábii.

* **Italská policie zatkla** 12 příslušníků ilegálních teroristických organizací tzv. "Brigate rosse" a "Ozbrojených revolučních jader".

* **V údolí sicilské řeky Belice**, kde bylo v roce 1969 zničeno zemětřesením několik obcí, řada lidí zahynula a

přes 100.000 lidí zůstalo bez přístřeší, žije dosud v prozatímních ubytovnách na 40 tisíc osob.

* **Kolem 8.000 thajských a amerických vojáků** se zúčastní 2.-14. června jednoho z největších vojenských cvičení v Siamském zálivu za posled-

ních 15 let.

* **Na naší planetě žije** nyní 4,6 miliardy lidí, tedy dvakrát více než v roce 1940. Odborníci soudí, že do poloviny příštího století dosáhne počet obyvatel Země deseti miliard.

Nesmrtelná krása Mozartovy hudby

Nedávno jsme vzpomínali dvojího výročí Wolfganga Amadea Mozarta - 27.1. před 225 lety se narodil; 5. prosince před 190 lety zemřel. Za tuto krátkou dobu svého života, 35 let stačil však vytvořit tak neuvěřitelně obsažné dílo, jakým se nemohou pochlubit žádní slavní skladatelé, kterým osud dopřál dožít se poženaného věku. Seznam jeho děl svým počtem ohromuje nehladě ku krátkému věku - zaplnil by celou knihovnu. Pokud jde o kvalitu jeho děl, většina jeho skladeb plně žije a málo jich propadlo výběrovým sítem času. Strauss řekl, že prostřednictvím Mozarta se na zem snesla božská melodie; je balzámem na lidské strasti a léčí je již téměř dvě století.

My Češi jsme právem hrdí, že pobyt Mozartův v Praze patří k nejšťastnější době v jeho životě. Složil zde nesmrtelnou operu Don Giovanni, která také měla v Praze svou premiéru dne 29. října 1787 v Nosticově divadle.

Toronto bude tuto sezónu oslavovat tohoto genia na festivalu, nazvaném MAINLY MOZART, spolu s několika koncerty jeho českých a slovenských současníků, skladatelů XVIII. století.

Dne 17. a 18. června vystoupí na koncertě náš slavný klavírista Antonín Kubálek a Johan Huml, klavírista slovenského původu.

**Koncert se bude konat v 8:30 hod. večer
v MacMillan Theatre, Edward Johnson Building,
University of Toronto.**

Informace na tel. čísle: 368-9469

**JUNE
17
SERIES II**

"Mozart and his Slovak Contemporaries"
• Rivka Golani-Erdesz, *viola*
• David Carroll, *bassoon*
• Antonin Kubalek, *piano*
• Joseph Silverstein, *conductor and violin*

**JUNE
18
SERIES I**

"Mozart and his Czech Contemporaries"
• Antonin Kubalek, *piano*
• Rosemarie Landry, *soprano*
• Janet Stubbs, *mezzo soprano*
• Christopher Cameron, *bass*
• David Miller, *conductor*

MAINLY MOZART

Festival

• Sonata for viola and piano by Johan Hummel
• Divertimento in Bb K.287
• Bassoon Concerto by Johan Hummel
• Symphony #38 "Prague" K.504

• Six Trios for two sopranos and bass, with two clarinets and basset horn KV436-9, KV549
• Don Juan ballet music by Christoph W. Gluck
• Piano Concerto in B minor by Jiří Benda
• Don Giovanni, overture and excerpts K.527

Richard Hanzlík:

Jambo Kenya

ANEK JAK JSME POZOROVALI ZVÍŘATA

"By gosh," navázal řidič našeho mikrobuse, když se mu podařilo vyhnout se bez úrazu stádu hrbatého dobytka a vymanit se z hustého mračna rudého afrického prachu, "chtějí-li lidé z toho všeho ještě něco vidět, musí si hodně připsít. Civilizace je všechny zabije."

Víte, kolik tu nedávno napočítali čítahů? (x) Všechny všudy sedmsetpadesát. A čítah, to je Kenya, nikde jinde na světě je nenajdete. Do jezera Nakuru, největší rezervace ptactva na světě, hlavně plameňáků, vylévají stotisíce galonů splašků a jiného neřádstva z Nakuru a okolních farem. Silnice a železnice denně přibývá. Civilizace je všechny zabije," řekl pan Aird, David Aird, náš řidič, průvodce, "bodyguard" a Skot, to všechno v jedné osobě. A Skoti mají vždycky pravdu.

To jsme se vraceli z Treetopsu do Nairobi.

Co je Treetops?

Na začátku - je tomu zhruba padesát let - to byla prostá chýše, sroubená z hrubých prken a posazená do koruny fíkovníku; postavil ji pro podnikavou dvojici mladých Angličanů nějaký kapitán Sheldrick, ale na tom nezáleží. Důležitější je, že zprvu nebyl obchod nijak valný; "hotel" pozůstával z pouhých dvou místností, z nichž jedna byla vyhrazena hostům, v druhé připravovala paní Walkerová jídlo a prala lůžkoviny. Nicméně během času tu došlo k značnému zlepšení a rozšíření, nejvíce začátkem roku 1952, kdy mladý anglický královský pár, princezna Alžběta a princ Filip, projevil zájem o tento kouzelný kout pod věčně zasněženými vrcholky Mount Kenye. Krátce nato "lodge" vyhořela, museli ji nahradit jinou, a tak v roce 1957 vyrostl (tentokrát na opačné straně napajedla) Treetops nový.

Tam to bylo, kde jsme nedávno se ženou zakotvili. To už se Treetops rozrostl tak, že koruna jednoho baobabu nestačila, bylo třeba dvou dalších. Dnes je tu komfort na každém kroku: umývárny jako v Sheratonu, koberce od stěny ke stěně, bar se vším všudy, elegantní jídelna. A jídlo? Zde je menu, co nám předložili k dinner, uschovali jsme si je co suvenýr: Consomme of beef "Royale", Ngobit Trout "Meunier", Canard a l'Orange, Broccoli with butter, Kenya strawberries and fresh cream, Kenya coffee - a ovšem nakonec láhev pravého šampaňského.

A dole pod vámi, někdy jen na dosah ruky, to všechno, za čím jsme přišli a za co (draze) zaplatili.

Dříve, než se pustím do výkladu co bylo pod námi k vidění, dovolte, abych předeslal, že moc by byl zklamán ten, kdo by očekával, že uvidí vše, o čem se učil před lety v přírodopisu. Některá zvířata žijí výhradně v jiných oblastech, jako např. lvi, hroši, žirafy a zebry. Za těmi jsme museli jít. Také

proto, že neuvidí všechna zvířata naráz, aspoň jedno z každého druhu, něco jako v arše Noemově. Zvířata se u napajedla řídí časovým rozvrhem, něco podobného jako u nás v prádelnách paneláků. To se ovšem netýká všech. Taky pravda, kdo by se opovážil je hnát odtud svišským krokem. Tak jediné sloni, ale ti neublíží ani kuřeti.

Slovo napajedlo (angl. waterhole) v předchozí větě by se slušelo dát do uvozovek, protože, až na malou kaluž uprostřed, v něm nebylo ani kapky vody; dno bylo rozpraskané jako po zemětřesení. Přišli jsme v únoru, době sucha. Pršet obvykle začíná o něco později a přší tak do června. Ale pravidlem to není, někdy začne pršet dříve, někdy později, někdy si deště dají na čas.

Večer, kolem sedmé, co se nestalo: dalo se do deště a málem jsme přišli o všechno. Zvěř k napajedlu nepříjde, najde-li vodu jinde. Vy světlil nám to náš skotský průvodce a pořádně si zanačoval. Přijde-li, tak nanejvýš jen nalízat se soli, soliště jsme měli právě pod nosem. Naštěstí pršet přestalo.

Sloni přišli v jedenáct. Bylo jich asi dvacet, od těch největších až po ty nejmenší. Pohled na ně byl úžasný, stejně jako pocit mít to "masové hnutí" na dosah ruky.

Někdo by řekl ha ha, vidět slony v jedenáct v noci, máš je vidět. Na vysvětlenou uvedu, že v noci je kolem napajedla světlo jako ve dne, díky dvěma či třem reflektorům umístěným nahoře na střeše. Zvířata mají rádi měsíční světlo.

Řeknu-li, že slony jsme viděli od jedenácti do půl jedné, nosorožce něco po druhé, leoparda pít z kaluže asi hodinu po nich, hyeny kolem deváté večer (ty jsme vlasno-ručně krmili tím, co zůstalo od večere, i mládě horské kočky (ocelot) si vylezlo po stromě na naši galerku na talíř Consomme of beef "Royale". Každý si snadno představí, jak jsme vypadali ráno. Ale pomyslení, že jsme se stali svědky něčeho, co se jen tak hned nevidí, nám bylo odměnou. Kdyby nic jiného, jen ten nepopsatelně krásný západ afrického slunce a ranní rozbrásk stály za vidění.

A nakonec ještě maličkost. Do dneška mi totiž není jasné, vědí-li zvířata, že nejsou u napajedla sama, nebo vědí, ale tak si zvykla, že jim to nevadí, když o nás věděly hyeny, horské kočky a opice (ty poslední zvláště byly u nás nahoře jako doma), jak by mohli nevědět ti druzí.

Závěrem bych se rád zmínil o tom, že před námi navštívila Treetops celá řada lidí

zvučných jmen, mezi nimi náš "přítel" z Mnichova Mr. Neville Chamberlain. O dalších dvou se dočtete nahoře na střeše, na tabulce přibité ke kmeni fíkovníku mgumu. Je na ní napsáno:

IN THIS TREE
HER ROYAL HIGHNESS THE PRINCESS
ELIZABETH AND HIS ROYAL
HIGHNESS THE DUKE OF EDINBURGH
SPENT THE NIGHT OF FEBRUARY
5th, 1952

WHILE HERE PRINCESS ELIZABETH
SUCCEEDED TO THE THRONE
THROUGH THE DEATH OF HER
FATHER KING GEORGE THE SIXTH.

A to je zhruba vše, co jsem měl na srdci.

Atentát nebude!

Při jedné z Masarykových cest po republice byl panu ministrovi představen člen státní bezpečnosti, který měl na starost Masarykovu bezpečnost.

"Tak vy jste ten muž zákona, který má na starost můj život," zeptal se ho poněkud ležerně Jan Masaryk.

"To tedy mohu být klidný, že na mne žádný atentát nebude."

A než se s referentem rozešel, ještě dodal: "No, konečně, mně už je jednašedesát, tak by mně to bylo celkem jedno."

Jenže bezpečnostní referent nápadně zbledl už při pouhé představě atentátu na milovaného Jana a tak jen zoufale a až zbytečně nahlas vyrazil: "Ale, pane ministře, mně je teprve dvacet devět, mně by to jedno nebylo."

Západník

Nedlouho před svým tragickým skolem seděl Jan Masaryk s přítelem a řeč se svezla na Janovo politické přesvědčení.

"Jsem, to je pravda a ani to nezapírám, západník. Ale naše slovenská politika je mi jasná, v této věci není pro mě žádných pochybností."

Byl vnitřně poněkud podrážděn.

"Ostatně ten západ... tam jsou přece také pokrokové síly. Nesmíme generalizovat. Například i v té Americe, to, co se jí vytýká, ten kapitalismus, to všechno je těch horních dvacet tisíc. Ale lid..."

Vytáhl ze zásuvky svého pracovního stolu fotografii, vystřiženou z nějakých novin.

"Podívejte se, tohleto je také Amerika, jak jsem ji viděl: farmář, devět dětí, žena těhotná - a oba se dřou na poli s traktorem."

Jan Fellmann:

Sletový červenec 1982.

Sokolské prapory pyšně jsou rozevíaty. V přátelské Vídni slavíme Slet už Pátý. Je to jak zázrak když z celého světa se tolik Sokolů a tak radostně slétá. Ač doma zakázán v exilu Sokol žije na vzdory sovětské dočasné tyranie. Pilně a soustavně Tyršovy šíří cíle cvičenců řady červeno-modro-bílé. Nemůžné vykonat, zvládnout cest velké délky, povzbudit srdce zvukem sletové znělky. Vytrvat v práci v každém dílu světa, věrnost si slíbit i na další léta. Být připraveni, až nás vlast zavolá: To budiž zákonem každého Sokola. Nikdo se nezříká té zodpovědné práce, i když ji dokončí snad příští generace.

Mezi lidmi

Úsměvy Jana Masaryka,
Praha, 1969

Jaké je největší štěstí?
Socialismus.
A jaké je největší neštěstí?
Mít to štěstí.

Nezapomeňte,

Československý den

na Masaryktownu - ve Scarborough, Ont.
bude letos v neděli 27. června 1982.

Jaroslav Knap ústřední předseda čs. sdružení Čechů, Slováků a Podkarpatských Rusínů v Kanadě, se dožívá osmdesátky.

Křesťanská akademie v Římě se letos připravuje poprvé vydat knihu zaměřenou na českého spisovatele - ruralisty Josefa Knapa, VZPOMÍNKY. V ní pak je obsažena kapitola, nadešlá "Bratr Jaroslav", jednající o nejbližším sourozenci.

Jaroslav Knap žije mezi námi v Grassie, Ontario, jako kanadský farmář na odpočinku, se svojí milovanou chotí Bohumilou. Manželé Knapovi jsou pilíři české Misie sv. Vojtěcha v Hamiltonu a tak místní farář dp. Josef Šach slavnostně a s radostí předá p. Knapovi k jeho osmdesátce apoštolské požehnání od Sv. Otce Jana Pavla II. Stane se tak při nedělní mši sv. 30. května 1982 v české kapli v Burlingtonu, Ont.

Jaroslav Knap se narodil 1. června 1902 v Podůlší, okres Jičín, v rolnické rodině, jako jeden z jedenácti. Jeden bratr zemřel brzo po narození, ale dalších deset dětí dospělo a stalo se ctí českého venkova a národa. Přítel Knap je oblíben ve společnosti a pozorovatele uchvacuje zejména jeho laskavé jednání s dětmi a porozumění s mladou generací. Také ženy v jeho přítomnosti jsou si vědomy své uznávané důstojnosti. Tyto nevšední kvality jsou typicky knapovské a v nich si byli oba bratři nejbližší. Může to z části pochopit čtenář knihy "Réva na zdi", kde je popsána hloubka skutečnosti v stále se opakujícím ději nástupnických generací, jejich ideály, práva i chyby, a zejména pochopit sílu oběti ženy, matky - až k položení vlastního života. Jaké to jsou příklady, nutné pro obrodu prospěchářské společnosti v současné době! Když mi bylo 15 let, četl jsem poprvé román Réva na zdi a mocně na mne zapůsobil. Ani ve snu bych si tehdy nepředstavil, že jednou budeme společně s autorem pracovat kolem vinné révy na vinici Jaroslava Knapa v Kanadě, když zde byl Dr. Josef Knap na návštěvě krátce před svou smrtí. Při té příležitosti jsme my tři měli rozsáhlé rozhovory a vzpomínky na ně si zachovám v paměti jako významné chvíle po celý život.

Literární činnost a spisovatelské sklony jsou v Knapově rodině zřejmě dědičné. Počátky nutno hledat v probuzenecké době Českého národa, kdy někteří Knapové patřili mezi venkovské učitele-lidumily. Bratr otců, když byl kaplanem v Jaroměři, napsal Paměti města Jaroměře. Také syn oslavenec, Jaroslav Knap, ml. který žije ve Waterdown, Ont., je známým redaktorem a spisovatelem. Mimo jiné napsal již 14 odborných knih o přírodě, které vyšly anglicky v U.S.A. pod jménem Jerome Knap. Je redaktorem "wild-life" v Hamilton Spectator a jeho studie a pojednání jsou vyhledávány v pravidelných odborných publikacích o zemědělství, lenictví, myslivosti a rybolovu. Dcera Kamila pak úspěšně působí ve španělštině, vědecky i administrativně, na universitě v Mexico City.

Více krajanů, ale i Kanadánů, stále chodí na rozhovory a porady s př. Knapem. Jsou často překvapeni, jak je dokáže pochopit, odosobnit se a dobře a nestranně poradit. Zdá se jim to až neuvěřitelné, protože neznají jeho dlouholeté odborné školení, kterému se intenzivně věnoval v ČSR až do svého 47. roku stáří kdy v r. 1949 musel s rodinou narychlo uprchnout za hranice vlasti do Západního Německa. Jen tak mohl úspěšně působit v poradnictví ve prospěch zemědělského pokroku a také v družstevní spolupráci. Jeho odbornou činnost osvětlí toto krátké sdělení: Navštěvoval gymnasium v Jičíně a při tom bydlel u svého strýce, rolníka. Po vojenské presenční službě samostatně hospodařil v letech 1928 - 34 jako nájemce statku v Lužanech u Jičína. V roce 1936 absolvoval v Praze kurs pro výcvik kontrolních asistentů užitkovosti a dědičnosti hospodářských zvířat a následující čtyři roky byl úředníkem této zvelebovací služby

pro okres Klatovy. Když klatovští chovatelé poznali píli a odbornou zdatnost nového kontrolního asistenta, nepustili ho už dále a zvolili ho pro vedoucí místo v družstevní mlékárně v Klatovech. Pak byl dva roky správcem pobočky v Plánici, až do konce války. Od r. 1945 až do odchodu za hranice byl správcem sýrárny v Nýrsku. Když si v Kanadě s manželkou ušetřili na koupi vlastní farmy, také se zúčastňoval po mnohá léta zasedání sdružení kanadských pěstitelů a chovatelů. Přítel Knap je o celou generaci starší než já, ale oba dva jsme stejně začínali veřejnou odbornou činnost jako kontrolní asistenti. Společné základy jsou tedy podkladem vzájemného respektu a stálého porozumění.

Jaroslav Knap je politický exulant a je členem ústředního výboru Čs. republikánské strany v exilu. V naší kanadské organizaci strany je v současné době jednatelem a tedy nejbližším spolupracovníkem. Radíme se společně a pravidelně. Veřejně politicky pracoval už doma a zúčastnil se budování nového státu, aby byla zachována spravedlnost a svoboda. Byl dva roky předsedou okrsku v Lužanech a již v r. 1923 místopředsedou Okresního sdružení Republikánského dorostu pro okres Jičín. Ve stejné linii pokračuje celý svůj život! Proto se dostal do konfliktu s diktátorskými režimy, které přechodně opanovaly naši Vlast. Jeho statečnost se nejvíce ukázala v exilu po r. 1956, kdy temné mezinárodní síly připravovaly pro Střední Evropu nové uchvacení moci s pomocí nastolení titoistického zřízení. Když k revolučním cílům obrozené Národní fronty v exilu byly zneužity i krajanské organizace v Kanadě, neváhal podat pomocnou ruku, aby se tomu zabránilo. Zatím, co mnozí spolupracovníci odcházeli do ústraní, ustrašení silou moci a msty, J. Knap přijal funkci ústředního předsedy Čs. sdružení Čechů,

Slováků a Podkarpatských Rusínů v Kanadě. Dosud tuto funkci zastává. Až se budou psát dějiny tohoto našeho exilu, zajisté, že nestranný odborník zhodnotí tento rázný čin podle významu a práva.

Přítel Knap se řídí zásadou, že trvale svobodně žít znamená také dopřát svobody každému jinému bližnímu. Má nesmírnou toleranci k chybujícím, ale ne k jejich chybám. Stále se snaží, aby se z nepřátel stali přátelé. Říkal mi jednou, že jeho praděda koupil r. 1831 rodnou usedlost v Podůlší č. 1. Byl to půllán s povinností roboty 1 a půl dne potažné a 2 dny ruční a navíc v sezonách sena a žni po každé další týden ruční roboty. Potřeba rozhodování svobodně vůle je podstatou jeho osobnosti. Žít a nechat důstojně žít též ostatní! Proto vidíme každý rok př. Knapa na tradiční prosebné krajanské pouti do svatyně kanadských mučedníků v Midland, aby tam prosil Boha o návrat svobody v milované Vlasti a všude na světě. Byl tam i minulý rok i když mu už fyzické síly nedovolily, aby při křížové cestě vystupoval do příkrého kopce. Zůstal pod kopcem u svatyně a modlil se sám. Jaroslav Knap je věřící křesťan a uvědomělý katolik a je členem výboru Zemské skupiny Cyrilometodějské ligy v Kanadě.

J. Knap miluje přírodu. Nedávno prodal pozemky, vinici a les s chlévy a stodolu. Dosud však bydlí ve farmářském domě a pochvaluje si: "Když ráno vstanu, slunce pěkně svítí a vyjdu za chalupu, tak vidím přes sad a pole až k zelenému lesu. To je krása k nezaplacení. Musím si toho vážit, protože nevím, kolik takových vydařených dnů mi ještě Pán Bůh dopřeje!"

Všichni nešťetní přátelé z blíзка i z dále, Vám, příteli Knape, přeji k Vaší osmdesátce, abyste takových slunných dnů užil ještě na tisíce.

* Zbytky mamuta, jejichž stáří se odhaduje na 16.000 let, našli dva zemědělci dělníci v bažinách u chilského města Temuco.

MNOHO ZDARU

V. Sokolskému sletu

ve Vídni 1982
přeje redakce "Naše Hlasy".

"Ono se vám řekne, číšnice! Ale není to lehké zaměstnání. Být jak hlídka pes, oči pořád na vrch hlavy, nosit v ní numera, vlnitost, úslušnost. Byla jsem vždycky jen v noblesních velkých podnicích, takové malé psí díry by můj obchodní talent uničily. Zařídila jsem si pěkný byt a ještě jsem podporovala rodiče; otec úředník jen, není komunista, tak to nikam nedotáh. Maminka do práce nechodí, nač, jsem jediná Maminka je z velkého statku z Hané, naši tam mají domek. Mamínčin bratr je lékař také mne chtěl dát na studii. Hlavu bych na to měla, ale ti prašiví komuni, no vždyť to znáte! Jiné místo po škole pro mne nebylo, jen to číšnictví. No, teď se mi to ve světě hodí, lepší než kdybych byla právníčkou! To v Americe nic neznamená, česká práva, to si piště, a nakonec je nejlepší brát to tak, jak to přijde. Ale abych neztratila nit hovoru o tom mém, jen co si protáhnu tlíko, moment mějte strpení....tak ten můj je elektrotechnik, ale z normální vojny zůstal na vojně jako roťák. Tot' vite, vojáka nepustí na západ do Rakouska, nikam. Mám svůj pas vydaný na tři sta dní do Rakouska, byla jsem tu už třikrát, teď jsem tu po čtvrté. Loni jsem dostala visum do Západního Německa, německy umím. Samozřejmě že jsem si tam také zajela, co bych si za mlada neužila."

"Ale teď", co mi to dalo mutací, to si piště, dostat toho mého ven na západ za železnou oponu. Zažádal si o pas do Bulharska, že si vyjedeme na výlet k moři. Řekla jsem si, risknem to podle mého zosnovaného plánu a vyšlo nám to, jsme tady, jak vidíte."

Sáša se šťastně chichotá: "Na ty voły celníky se musí od lesa pěkně zchytra. V Bulharsku jsme nasedli do vlaku do Jugoslaviie. Řekla jsem na hranicích, že tam jedeme sestře na svatbu. Mávala jsem jim před očima velkou broušenou vázou - svatebním darem, že už nás čekají. Umím německy, česky, nějaké to slovo těch zemí jsem také užila. Mýho chtěli vrátit. Já zoufala, bez mého že nepojedu, pohladila jsem celníka, jednoho, druhého. Bylo to v noci na hranicích, prošlo to jako zázrakem. Pánbu asi nebyl doma. A na rakouských hranicích jsem zas tvrdila, že se přes Vídeň vracíme domů z Bulharska a zase jsme jeli přes noc. To vám říká o mně dost, jak jsem odvážná. Tot' vite, že se to málokomu poštěstí převést z Čech vojáka v aktivní službě přes dvoje hranice na západ." "Ano, odvážnému štěstí přeje." dodávám s obdivem, jak se v lidské hlavě rodí všelijaké nápady a plány, jen je umět uskutečnit, nebát se vykročit!

Sáša polichocena zájmem o její osud, vyprávěla dál.

trávé se usazuje doktor Felix. Přes chvíli vstane, je jen v trenýrkách, aby líně protáhl své nesportovní, neopálené tělo.

"Vidíte ho lenocha," Sáša se smíchem na něho ukazuje, už má zase jinou novou kost. Zkouší to u každé nové příchodí, je s tím známý v lágru. Na naší světnici přišel za tou novou blondýnou. Ta je starší už a přivezla si mladší přítelkyni, kterou užívá jako volavku na chlapy. Říkala mi, že obě vyjely do světa za bohatým provdáním. Práce jim zřejmě nevoní. Nemají ještě zelenou kartu, ale bez ohledu na to, že mohou být potrestány, jezdí mimo městečko do Vídně stopem, prostě si užívají světa. Vydělávají si šilinky milováním. Doktor Felix teda kápnul na tu pravou. Jen tak mimochodem mi ta blondýna řekla, žádné cavyky, škoda času! Z takového milence že nic nekouká, když nemá prachy, aby jí dobře zaplatil a počastoval. Na rovinu mu to řekla a šve ji, že není k zbytí. Leze za ní jako veš. I do večerního kursu angličtiny za ní přilezl. A tam se jí i nám doktor Felix představil jako zatemnělá lebka na anginu. Ta rozkošná rakouská studentka-učitelka v kursu si s ním dala pernou práci, než mu vtlokla do makovice "I am a Yugoslav."

"Blondýna seděla u stolu vedle mne a říkala mi, že takových pitomeček mohla mít v Praze na každém kroku. Proto nemusela vyjíždět do světa. Ona se dělá náramně chytrou, nadanou malířkou. Komouší že ji v Praze odepřeli malířskou akademii, absolvovala jen večerní malířské kursy a teď chce udělat díru do světa se svým talentem. Jedou též do Austrálie. No, nazdar, ty tam určitě oslní dolarového magnáta. Jsou obě jak loutky zmalované a jak jsou fikané, to byste žasly."

V řeči se vracíme k doktorovi Felixovi a Sáša mi schvaluje, že jsem ho odbyla tak rázně a včas, jinak že by se ho Jana vůbec nezabavila.

"Jugoslávci jsou žárliví jako psi, hned vrazí nůž do zad bez pardonu. Chrání si svůj rajón lásky takřka zvířecím pudem. Neznají přitele, neznají mezi. Což to tu nepozorujete? Tu jižní krev, víno, pitky, zpěv? Ale zas drží při sobě, pomáhají si víc mezi sebou než Češi. Všimly jste si, že doktor Felix je k ruce vedoucímu Blandoviči na nic neděláním? Na pouhé vyřízení vzkazu, škrábnutí tužkou? Na sečení trávníků a jinou hrubou práci po venku i uvnitř budov na to má Bulhary a Maďary. Doktor Felix hned za to dostane zadarmo stravu a možná i bydlení. To je solidarita krve. Občas na oko jde do práce. Blandovič, znalý zdejších poměrů, sežene mu dobrý flek, aby měl na cigarety. Doktůrek čas všelijak profláká, dělat se mu nechce; má jižní

Recenze na houslový klíč

Je to vlastně opožděná recenze roztomilé knihy spisovatelky Blaženy Ladislavy Čákové - Richterové, nazvané "Ve stínu velkého Mistra", zaznamenávající hrst vzpomínek na Mistra Jana Kubelíka. Autorčina skromnost, nadání, ušlechtilost a láska k české věci korunují tento cenný literární přínos k doplnění portrétu našeho krále houslí.

Spisovatelčin talent se projevil již za mlada v knihách "Dědeček Bárta", "Besedy pod javorem" a "Náš pan starosta". Jemnost duše dává jejím myšlenkám křídla, která po stránkách díla poletují v dalekých vzpomínkách, co chvíli zavadí o struny Jana Kubelíka nebo o klaviaturu Rafaela Kubelíka a pak spočinou ve slůvkách čistoty českého jazyka.

O Kubelíkově rodině by se daly napsat celé svazky knih. Paní Blaženku jistě bude zajímat, že se nacházejí stále nové prameny mluvící k Mistrově dokonalému poznání. Antonín Marz, autor kdyňských historických studií, v roce 1980 napsal: "... Vrat'me se však k jeho prvnímu odbornému učiteli, který ho vlastně začal připravovat na konzervatoř v letech 1888-89. Byl jím kdyňský rodák, učitel hudby Karel Weber. ... Pod jeho vedením Jan Kubelík jako devítiletý chlapec poprvé veřejně vystoupil v Praze - Nuslích (zač. r. 1889), pak v Michli (25.3.1889). V "Kdyňské strážní" z roku 1931 jsem četl: "Anna Weberová, soukromnice ve Kdyňi, věnovala Občanské záložně ve Kdyňi pro příští muzeum pět vlastnoručních dopisů Mistra Jana Kubelíka s datem 18. července, 22. listopadu a 31. prosince 1912 a dále pak z 13. a 20. února 1913. V té době K. Weber už nežil. Bylo by proto jistě zajímavé do uvedených dopisů nahlédnout, abychom poznali, jak vzpomíná. tehdy již slavný virtuos Jan Kubelík, na svého prvního učitele...."

Klatovská Obchodní akademie mívala na Železném Rudě lyžařskou chatu. O vánocích tam vždy vystupoval a v kostele hrával Rafael Kubelík. Pane Bože, bývaly to sváteční časy.

A Vám, paní Blaženko Richterové, přeji hodně a hodně zdraví. Díky za krásnou knížku a vzpomínky.

Přemek Kocián

Nejdelší mořskou úžinou na světě je Malacký průliv mezi západní Malajsií a Sumatrou. Je dlouhý 780 km.

Nejdelší bambusové kmeny měří až 35 m. Rostou na Cejlonu a patří k odrůdě Dendrocalamus giganteus.

Nejmenší mince na světě byla vydána r. 1740 v Nepálu v hodnotě čtvrtiny damu. Je stříbrná a měří 2 mm.

Nejvyšší "hora" v Holandsku měří jen 200 m.

Rudolf Kreml:

Laušman ve "Špionážních oprátkách".

Nedávno vydalo nakladatelství Sixty-Eight Publishers v Kanadě knihu "Špionážní oprátky" od Ladislava Bittmana, bývalého důstojníka čs. komunistické desinformační rozvědky. Je to zajímavé i otřesné čtení, když uvážíme, jak snadným je "napalovat" a zavádět lidi i vlády kdekoli na naší planetě. V tom směru jsou komunisté, apoštolové Zla, skutečnými mistry.

V mozaice špionážních akcí přináší kniha také svědectví o Laušmanovi. Ačkoliv autor nečetl Pagáčovu knihu "Svědka z cely č. 13", vydanou 1979 v New Yorku, přesto potvrzuje základní fakta v této knize uvedená. Z porovnání obou verzí však vidíme, že Pagáč má údaje přesnější a plnější prostě proto, že jako jediný ztrávil s Laušmanem 4 léta v kobce ruzyňské věznice, až do oné osudné noci z 8. na 9. květen 1963, kdy Laušman zemřel, otráven cigaretami.

Ve stati "Demokratická infekce", pojednávající o událostech roku 1968, píše na str. 198, Bittman, toto:

"Devatenáctého května se v odborářském deníku "Práce" objevil dlouhý článek, který vyvolal v centrále paniku. Vylíčil životní osudy Bohumila Laušmana včetně podrobností jeho únosu z Rakouska. "Snad se případem Laušmana a jeho smrti bude zabývat objektivní orgán, nejlépe generální prokuratura", říkal v závěru autor, podepsaný jako dr. Josef Svoboda. "Celý jeho případ bude -- jak doufám -- podroben revizi. Příslušné opisy převzala generální prokuratura."

V centrále nastalo zděšení. Zveřejněné údaje byly pravdivé. V sázce byl osud dvou rakouských agentů, kteří se na únosu podíleli, a několika důstojníků, kteří jej připravovali. Hlavní aktér Laušmanova dramatu, plukovník Bohumil Molnár, fungoval jako zástupce náčelníka Krajské správy ministerstva vnitra v Praze."

Pak dále na str. 199 stručně rekapituluje útěk Laušmana za hranice, jeho únos ze Salzburku, věznění na Ruzyni a končí na str. 200: "Devátého května roku 1963, ve chvílích, kdy se Praha probudila k oslavě osvobození, socialista Bohumil Laušman zemřel."

Některé nepřesnosti v tomto líčení Bittmana i když ne zásadního rázu, mohou si čtenáři Pagáčova "Svědky" lehce upřesnit.

Pod čarou, na str. 199, uvádí Bittman na vysvětlenou následující:

"Teprve po sovětské invazi vyšlo najevo, že autorem byl Laušmanův spoluvězeň Štefan Pagáč, odsouzený v padesátých letech k 23 letům vězení. Po pádu Dubčka na jaře 1969 byl Pagáč několikrát vyslýchán a pražská vládní místa od něho

žádala, aby svá tvrzení o Laušmanovi odvolal. Rozhodl se raději pro útěk za hranice. V roce 1979 vydal v USA knihu "Laušman - Svědek z cely č. 13."

Tento "podčerník" nejen potvrzuje skutečnost, že Bittman knihu Štefana Pagáče před vydáním svých "Oprátek" nečetl (jinak by alespoň psal jméno autora správně, když už by neopravil některé věci ve své stati o Laušmanovi), ale dokumentuje také statečnost autora knihy "Svědka z cely č. 13", který již ve vlasti učinil vše, aby případ Laušmana byl podroben revizi a Laušman rehabilitován. Teprve tehdy, když mu hrozilo nové zatčení, rozhodl se pro exil, vzdor svému, dlouholetým vězněním podloměnému zdraví.

Tak se dostalo Štefanu Pagáčovi dodatečného zadostiučinění a to se strany nejméně očekávané, tj., od bývalého důstojníka čs. špionáže. Proč nevydal v zahraničí knihu dříve, o tom se čtenář může dovědět více v knize samé. Lze ji objednat v redakci t.l., nebo přímo v Edici "Brotherhood", P.O. Box 303, Rego Park, N.Y. 11374 (cena i s poštovním \$10).

Knihy Štefana Pagáče by neměla chybět v žádné knihovně uvědomělého Čecha nebo Slovaka v zahraničí, neboť názorně ukazuje a dokazuje, co se vlastně s našimi národy od "osvobození" v roce 1945 stalo. Tato jediná kniha stačí, zejména mladší generaci, aby beze zbytku a jednou provždy pochopila a poznala pravou tvář světového komunizmu.

Posláním a úkolem exilu je hledání Pravdy! Kniha "Svědka z cely č. 13" je v tomto hledání spolehlivým a jasným výhledem!

(Kniha byla nyní vydána i v angličtině pod názvem "State Secret No. 1" a je ji možno obdržet také na výše uvedené adrese).

linou krev; ó, já se v lidech vyznám! Všichni Balkánci jsou takoví, sežehnutí sluncem, v práci se nepřetrhnou."

Sáša rozšafně vykládá a radí Janě, ať se jen pobaví a nezavazuje se slibem ani k Jugošovi, ani k Bulharovi, ani k jiné národnosti.

"Já znám plno smíšených manželství a nikde to neklape. Vždyť víme, jak zle dopadla pražská děvčata provdaná za Araba, za Indu, za černochoy a momamedány, kde je mnohoženství. Když se svými muži odjely do jejich země, byly tam třetí nebo čtvrtou ženou. Dokonce jednu z nich zneužívali všichni jeho bratři i otec, takže ona nevěděla, či je narozené dítě. Pro evropské ženy je to hrůzný způsob manželského života. Nebo jinou zase otec jejího muže, sotva ji přivezl domů, vyměnil za slona. Jsou to pravdivé, ne vymyšlené příběhy. Radím ti, Jano, pobav se jen, mládí má na to své právo, ale žádnou lágrovskou lásku, žádnou chudou kostelní myš, studenta, uprchlíka z Bulharska, si do světa nelep na paty. Hrdě a sebevědomě si uvědom, že nejsi tuctové děvče; znemožnilo by ti to studie, taková nepředloženost v lásce."

Jana rudne, oči klopi, mlčí. Šáša se jí omlouvá, ať Jana bere její znalost lidí a světa jen jako připomínku.

"Však já dobře vím, že jsi inteligentní děvče a nezvoráš si život pro lichotné řeči a Vasilovu hezkou tvářičku. Ale to dá rozum, že hezké myši se nenajíš, však si rozumíme, nespádly jsme z měsíce."

Ó, zlatá Šáša! Sám Pánbůh mi ji přivedl na pomoc s jejími zdravými názory o Bulharech a lágrovské zamilovanosti. V duchu doufám, že si to Jana vezme k srdci, když ode mne si nedá říci a umoudří se.

"Já také," Šáša se čtveračivě směje, až se jí prohlubují důlky v kulaté tváři, mám zbabraný život, ale těžkou hlavu si z toho nedělám, to se všechno v dobré obrátí. Na takové delší povídání se musím posadit, abych vám viděla do očí, mám ráda přímý pohled, mluvím-li s někým;" volně si prohrábla černě obarvené vlasy, ukázovákem si přejela rovný nosík, malou pusou a důlek v bradě. Ještě si lehce nadhodila bujná, v opalovačkách sešněrovaná ňadra, než objala kulatá kolena a celá se uvelebila do pohodlné pózy.

Se zalíbením jsem ji pozorovala: její hebkou bílou pleť, úzký pas, oblá ramena, krásně modelované nohy a ruce. Vášnivá sladká milénka se všemi znaky ženskosti i s těma zářícíma chytříma očima. Co asi má za sebou ve svých třiceti letech ta mazlivá kočička Šáša? Na

okamžik jsem přimhouřila oči a skrz clonu řas jsem se na ni dívala očima malíře, vychutnávajícího svůj model - akt k zdařilému portrétu. Zatoužila jsem, moci naučit své dítě, Janu, už v jejím mládí, dívat se na vše kolem sebe očima a duší umělce a pít krásu z darů života douškem blaženosti, jako znalec vína, který k lačným rtům zvedá čiši perlivého šampanského. Milovat barevnost obrazů, které nám den i okamžik podává ve svých náladách s hýřivou, bohémskou hazardností.

Ta úběl ženského spanilého těla vsazená ve svěží zeleň trávy a keře, v němž si hrají sluneční paprsky s cípky modrojasného nebe. Jásavé barvy májového dne spolu se Šásinou ležerností, jak zázračně jste odvály starosti a chmury z mé mysli!

"Víte", Šáša se usmívá, "ten můj, jak mne s ním vidíte chodit, je zatím jen můj druh. Ale žili jsme v Praze spolu v mém bytě už šest let. Můj manžel si žil s jinou také na hromádce. Byl to lepší člověk, inženýr chemie. Nu, nehrálo to mezi námi, co mám dál říkat, šel tam, kde se mu lépe dýchalo. A nějak jsme na rozvod zapomněli on i já, co já vím, jak to přišlo. Až když jsem si naplánovala vyrazit do světa, rozvedli jsme se dobrovolně. Šlo to pak jak po drátku."

"Tak ten můj je takový jelimánek, až ho poznáte, dáte mi za pravdu. Všecko musím zařídít sama, kam ho nestrčím, tam není! Je o pět let mladší než já. Ted' jsme tu načisto plonk, groš v kapse nemáme a neoblízli jsme ani čišku vína. Ale nemyslete si, nevyjeli jsme jao kostelní myši. Než jsme se usadili v lágru, tak jsme si pěkně užili Vídeň. Bydleli jsme na hotelu a penízky se rozkutáleji, ani se neví jak, když jen ubíráte a nepřidáváte. Ale nohu si proto za krk nedám, řááá bylo, řááá bude. Ten můj Tuň'ta už jde v pondělí do práce. Vyběhala jsem mu to sama: půjde do té moštárny tady za zdí do té vesnice, tak oč nám jde, hůť nám už nebude. Já se ve světě neztratím, to na mne hned poznáte, ne? To nemáte představu, jak se ve kšeftě umím točit a jak se mi zpropitné sype do kapsy. Musí se to holt s hosty umět, to se nedá naučit, to musí mít člověk v sobě. Nu, komu není z hůry dáno, v apatyce nekoupí."

"Šéf, holečku, ten neměl nade mne. Jsou všelijací převítí mezi lidmi. Přijde nafintěný panáček, jako když ho vystříhne ze žurnálu, poručí si drahá jídla, vína, popíjí, debužiruje nejlepší masa a zákusky. Pak zmizne jakoby na toaletu, a to už by šlo z mé kapsy. Kolikrát jsem takové ptáčky chytila mezi dveřmi. Pane, račte se vrátit, zapomněl jste zaplatit!"

Opus Bonum a "Užiteční idioti"

Pokračování ze strany 1.

skými právy, kterýžto respekt je principem maximální míry vzájemné tolerance. Demokratická metoda řízení státu je jím pak jakožto ryze etický postulat nejvyšším ideálem v politickém slova smyslu. Vznešenost tohoto ideálu by měl být ostatně poznamenán celý československý exil.

V radikálním rozporu s ním jsou ona "učení všech učení" o třídní či rasové méněcennosti a z nich vyplývající nenávisti, která se tak stává doktrinální ctností, o třídním boji a diktatuře proletariátu nebo těch rasově "dokonalejších", o světové revoluci se vším tím ideologicko-politickým haraburdím, jež činí naše století přes všechn pokrok vědy a techniky jedním z nejbarbarštějších a jehož "moderní" zrudnost v sobě nese neklamné známky úpadku.

Je-li takto důsledným demokratům v exilu některými méně demokraticky důslednými jednotlivci či institucemi spíláno "starých pannen", "svíčekových bab", "politických puritánů" či pražského režimu "užitečných idiotů", pak vyvstává řada naléhavých otázek: Jsou těmi politicky slabomyslnými ti, kteří prý jen z obavy, aby se hrstka bývalých stranických funkcionářů nevrátila do lůna rodné strany, jsou ochotni hrubě ignorovat touhu vlastního národa po svobodě, anebo ti, kteří kolaboraci s t.zv. "reformními komunisty" nechtějí nadobro zklamat již tolik ořezanou důvěru zotročeného národa v demokratický exil?

Byli příslušníci prvního a druhého odboje též tolik žádostivi rad pro budoucí uspořádání státu od posleze

dokonce i kajících kolaborantů s rakousko-uherskou monarchií nebo s nacistickým Německem?

Vztahuje se ona do nebe vynášená otevřenost OPUS BONUM i na tyto kdysi kompromitované jednotlivce?

Mají oni zasloužití reprezentanti komunistického režimu s exilovou "kulturní" organizací skutečně tolik společného, jak se v jejím prohlášení zdůrazňuje, že si tato od nich slibuje přínos pro současnou křesťanskou sociální nauku?

Nebyli všichni komunisté před únorem 1948 také "reformní"? Není současná politická strategie západních komunistických stran nápadně shodná s taktikou KSČ před dokonáním pučem?

Vymizela nám už z paměti vzpomínka na propagandu komunistické strany Československa jakožto předvoje té "pravé" demokracie, na jejích výmluvných plakát z té doby se dvěma zdviženými prsty k přísaze demokracii?

Není komunismus osmdesátých let skutečně komunismem let padesátých? Nebo rozdíl spočívá jen v tom, že dnes jsou naše země ještě více zbídačené než tehdy a že se u soudů obvinění z politických "zločinů" nemusí už učit svá přiznání o "odporných hnidách" a "agentech imperialismu" nazpaměť? Jsou zprávy spolehlivých svědků z domova a nezaujatých západních novinářů záměrnou mystifikací veřejnosti, když shodně líčí situaci jako návrat do padesátých let? Je Solženicynova these o neschopnosti reformy komunistického režimu po exemplárních příkladech v

NDR, Maďarsku, Polsku a Československu jen číře emoční projev radikálního antikomunismu? Je rozumné dokazovat možnost takové reformy jen tím, že "dějiny nelze zastavit" a "že se lidé mění"? - Zajisté se mění!

Ale neprožívá politický uprchlík ze země za železnou oponou v současné době na Západě obdobné kulturně-politické klima, jaké převládalo v intelektuálních a kulturních kruzích v Československu za I. republiky a v období poválečném až do komunistického puče v r. 1948. kdy veškerá literatura popisující hrůzy sovětského režimu byla označována za výplod maloburžoazního antikomunismu a příslušníků zdegenerované ruské emigrace?

Anebo nelze náhodou výpověď, že "dějiny nelze zastavit a že se lidé mění" interpretovat tím způsobem, že v zemích za železnou oponou či v zemích t.zv. reálného socialismu v současné době, ale už dlouho předtím, nadšení pro marxismus z ideálních pohnutek prostě neexistuje, zatímco nejen v západních centrech kultury, vědy a techniky jimž dosud chybí zkušenost s prakticky aplikovaným marxismem, ale i v některých - slyšte, slyšte - československých uprchlických rádoby katolických institucích začíná být marxismus "učením všech učení"?

Není s podivem, že právě katolická organizace s takovou vehemencí prosazuje spolupráci s bývalými expONENTY komunistického režimu, když právě katolická církev je tímto režimem vystavena nejintenzivnějšímu pronásledování?

Proč ve zmíněném "Pro-

hlášení ke kritikám" OPUS BONUM čteme o žalování satanském, protože nenávistným, když nikdo nikým není hnán k zodpovědnosti, když nikdo nikoho nechce trestat, nikdo nikomu se nechce mstít, když každý z nás je třeba ochoten navázat i osobní přátelství s těmito lidmi pochybné politické minulosti, když jen aktivní politickou, ale i kulturně-politickou spolupráci s nimi zásadně odmítá?

Jak si vysvětlíme ony četné citáty z Pisma, v nichž máme hledat jakýkoli vztah k podstatě daného sporu? - Není biblická argumentace až příliš jednoduchá, že totiž Bůh je nekonečně milosrdný za předpokladu kajivosti, ale nejvyšší spravedlivý, jestliže se jí nedostává?

Byl norimberský proces po II. světové válce, nebo byly naše retribuční dekrety z téže doby také projevem satanského žalování, protože žalování nenávistného?

Proč je citován Masaryk, když jeho "....s komunismem nikdy" je natolik všeobecně známé, že by snad žádné kulturně-politické instituci nemuselo být připomínáno?

Nechť si uvědomí své zodpovědnosti každý svobodní milovník Čech a Slovák ve svobodném světě, který dosud neztratil jakýkoli kladný vztah ke staré vlasti a k vlastnímu těžce zkoušenému národu. poctivě zodpoví shora uvedenou řadu otázek sám, chce-li se považovat za platného příslušníka současného československého demokratického exilu!

Výbor Sdružení bývalých čl. politických vězňů v zahraničí.

Fotografie našeho spolupracovníka Richarda Hanzlíka ze slunné Arizony v Sonora Desert Museum nedaleko Tucsonu. Kaktus, který vidíte, má asi 75 let a ještě asi stovku let má před sebou.

Takový tam můžete dostat zadarmo, zatím co v Kanadě za podobný, ale velikostí vašeho palce, zaplatíte 2 dolary i více.

Dopis z domova

Konečně se dostávám k tomu, abych Ti napsala o krásném osudu kalendářů katolických, které jsi poslal mamince. Celá ta leta jsou z nich obrázky, odpovídající církevním svátkům, vylepeny na tabuli, která je každá z jedné strany vchodu a jedna uvnitř kostela Svatého Mořice. Zároveň s krásným podtextem, teď v květnu je tam Ježíš s ovečkami. Chodívám tam velice často na ten očenášek. Pan farář, dr. Pluhař, je už několik roků z města pryč, snad prý na Ostravsku.

V sobotu k večeru jsem se stavila u P. Marie Sněžné na mši, byla jsem překvapena, kolik tam bylo lidí a mladých! Kostel uvnitř se opravuje, dva oltáře hned z kraje jsou "okrášleny" lešením, no snad to nebude trvat dlouho a bude zase v parádě. Chodívali jsme tam kdysi s maminkou každou neděli a o Velikonocích na Boží hrob, stáli u něj na stráž dva vojáci, vzpomínáš.....?

Zdraví Tě srdečně

O., 11. května 1982.

Helena B.

V Moskvě, na Rudém náměstí, odhalovali sochu Leonida Leonoviče Brežněva. Ještě dříve, než se tak stalo, soudruzi vypsalí soutěž: Kdo najde na soše chybu, vyhraje výlet do Evropy. Jakýsi občan našel rovnou dvě. První: datum narození. Druhá: datum úmrtí chybělo.

THE TORONTO SUN

May 24, 1982

Dear Editor:

Re: Why do nations go to war? The Toronto Sun, Sunday, May 23.

I DON'T THINK D. Braithwaite is right stating that "ordinary Argentinians are fired up over the Falklands and are thoroughly behind their rulers." I'd much rather say that they are deadly terrified by junta. I would like to know what would happen if somebody called out on Avenida Florida "Don't cry for me, Argentina, and hands off the Falklands." My wife and I visited Argentina in 1977, a couple of months after Mrs. Peron's (No. 2) kidnapping by a helicopter from the roof of the Pink House in Buenos Aires. One evening, we took our supper (incl. candle-light and wine) in a restaurant in B.A.'s downtown. Next morning we found out that we are shorter of 100 dollars. No problem, since we entered the place immediately after arriving from the airport, we knew who did it. In one minute we hit upon a good idea. Next evening, during our supper, we placed in the middle of our table a serviette with big POLICIA on it. The effect exceeded our expectations: the waiter came running to our table, his face as pale as a wall, and returned our American Express Travel Cheque for \$100.

Sincerely yours,

Richard Hanzlík

Neznámy Kristus hinduizmu

Roku 1966 vyšla v Londýně (Darton, Longman and Todd) kniha pod názvem "The Unknown Christ of Hinduism" od Raymonda Panikara, v níž se autor představuje s názorem, že filozofie hinduizmu je daleko souběžnější s učením křesťanským, než aristotelizmus, který ovlivňoval křesťanskou filozofii až do počátku novověku. Jméno autora tohoto díla není neznámo našim čtenářům, ale dnes přinášíme o něm více podrobností, neboť se zúčastní 3. celoevropského Kongresu v Königsteinu-Ts., v červenci t.r.

Raymond Panikar se narodil v Barceloně 1918. Jeho otec byl hindu, matka španělská katolička. Vyrůstaje v tomto hindu-katolickém prostředí, poznával Písmo hinduizmu (Vedanta) současně s Bibli. Studoval ve Španělsku, Německu a v Itálii. Dosáhl doktorátu filozofie v roce 1945, doktorátu přírodních věd 1958 a teologie 1961. Na kněze byl vysvěcen 1946. Od roku 1960 působil na univerzitě v Mysore a pak v Benares, specializuje se v indické filozofii a v křesťansko-hinduickém ekumenickém porozumění.

Jeho hlavní tezí je snaha po porozumění mezi křesťanstvím a hinduizmem, dvěma největšími náboženstvími současného lidstva. Odhaluje, že velmi málo bylo vykonáno na tomto poli. Vidí působení Krista k spáse člověka již v hinduizmu, jendou z nejstarších náboženství lidstva. Diskutuje o tom jako kněz dogmaticky i pastorálně. Dokládá, že víze Absolutna hinduizmu a Hospodina předznačují křesťanskou nauku o sv. Trojici. To vše je velmi objektivní a časově ve světle Vatikánského sekretariátu pro nekřesťanská náboženství a encykliky "Ecclesiam Suam".

V současné době působí dr. Panikar na kalifornské univerzitě, jako předseda departementu náboženských studií. Jeho teze vnitřního vidění trojinné struktury skutečnosti, triadické jednoty, existující na všech rovinách vědomí i reality, je srovnává s "trojičným krédem" Komenského, jak je vyjádřil ve svém Prodromu (1641-42) a v Panaugii (Všeozáření), v 2. díle Konsultace. Na úřední pečeti univerzity v Santa Barbara, kde dr. Panikar působí, je motto: "Budíž světló!" Je to velmi přiléhavé, uvážíme-li, že heslem Kongresu v Königsteinu je "Na cestu světló!"

Dík

U příležitosti mých šedesátin, dostal jsem řadu krásných, teplých listů. V exilovém a krajanském tisku byla vyslovena řada vřelých slov o mé národní práci.

Nejsem si tak úplně jist, jestli si je všechna zasloužím. Protože ve svém životě snažil jsem se vždy dělat to, co jsem pokládal za správné. A tady v exilu za svoji povinnost.

Zůstává ve mně dobrý, silný pocit, že mám tady dobré přátele. A to je v exilu statek velmi cenný. Já vám všem za něj moc děkuji.

Zdeněk Slávik

Co nevíte

Jak velkého stáří se dožívají stromy? - Stromy se dožívají různého stáří podle podnětek, ve kterých rostou.

Bříza se například může dožít až 120 let, jablono 150, hrůšeň 300, třešeň 400, jilm 500, lípa 600, borovice 1.000 a platan až 1.300 let. Nejvyššího věku se zpravidla dožívají sekvoje: v Kalifornii jsou exempláře staré až 4.000 let.

Venka Travel Limited

640 Queen St. W., Toronto M6J 1E4
Tel.: 366-2258 a 366-2259

JANA BLÁHOVÁ

Cenově výhodné lety pro návštěvníky z Československa do Kanady.

Levné lety do Evropy.

DOVOLENÍ DO CELÉHO SVĚTA.

Jára Kohout:

Kohoutoviny.

Ahoj!

Pomaloučku, polehoučku, z hluboka dechat! - a všechno se to udělá tam dole v Indickém oceáně. Hle snaživá Československá republika, co ona už všecinko má - a teď dostane námořnictvo.

To bylo hurááá, když se pražská mládež o tom dověděla. Hned byla plná místnost odvodní komise neboť verbima - a taky Ferda s Pištou se utíkali přihlásit, protože, námořnictvo je ten pravý život!

Na řadu přišel první, Ferda, a za ním čekal Pišta s košili v ruce. Tovaryš doktor uznal Ferdu za schopného a pak se ho ptal předseda odvodní komise: - "Umíš plavat, soudruhu?" Smutně musel Ferda doznat: "Jé, to neumím, soudruhu admirále!" Načež ovšem zazněl sálem výsledek prohlídky a ortel, nad jinak prima, mládencem: "Neschopen, - další!"

Pišta, slyše to, protáhl obličej až k pupku. Honem na sebe navléká košili. "Počkej!" volá na něj lékař. "Vždyť tebe jsem ještě neprohlédl!" Jenže Pišta si pospíšil, má na sobě už i kalhoty a bere s věšáku sako: "Děkuju, nechci! Já jsem taky neschopen! Taký neumím plavat. Pausa. Ale my jsme mysleli že máte lodě!"

Už to tu bylo

V Severním Afghanistanu štrachali sovětsí archeologové a objevili 3000 let staré pevnosti a okolo nich kolechozy. Také ostnatý drát a přeradička se vynořily z vykopávek, tak že je bezpečně zjištěno, že tu odjakživa žil, tyť a řádil komunismus, jediné možné a zdravé společenské zřízení.

Z jižního Afghanistanu prchali na sever do Kabulu dva sovětsí důstojníci v tanku. Jeden povídal: "Pryč odsud! Honem! Ti partyzáni jsou drzí! Odbourávají nám naše tanky! Kolik tanků již jsme vlastně tady ztratili?" Druhý důstojník odvětil že 50 procent hlasů. Tomu ten, co řídil neuvěřil: "Ááá "Jdou, jdou, 50 procent? tolik jsme jich tady ani neměli!"

Pražské uzenářství

638 Queen St. West,
TORONTO, ONT.
M6J 1E4

Majitel: J. Pichlik
* * *

Tel.: 364-1787

Toronto

Z REDAKČNÍ POŠTY

Ženich prasátko

Obvykle se předpokládá že je šťastný. Tento, shodou okolností se i tak jmenoval. Pán sice slušného věku 82 let, zámožný a vážený občan USA, neboť za dolary v Praze dům a čest také.

Zbožná máma z malé vesničky u Příbrami ho pokřtila jménem Emanuel. Vyrůstal na hospodářství které později po rodičích převzal. V roce 1939 se nad světem zatmělo. Z Berlína zaburácel hrom a udeřily klikaté blesky. Po Václavském náměstí pochodovaly smrtihlavy v černých holínkách. Národ byl nešťasten. Jen pan Šťastný byl šťastným stále. Prasátko bylo dost a žilo se vesele. Maso z černých porážek šlo dobře na odbyt. Pan Šťastný budil dojem, že pomáhá hladovějícímu národu toužícímu vidět vlastence pracující proti německým nařizením. Musíme uznat, že riziko v tom bylo skutečně veliké. Za čínv proti řízenému hospodářství s potravinami padaly v sekýrárně hlavy. Gottwald se to rozdával provazy dle vzoru Gestapa ještě i v padesátých letech.

Jednoho dne náš hrdina poznal že je zle. O prasečím masíčku se dověděl "vůdci" věrni Němci. Proto pan Šťastný nemeškal a uháněl co mu nohy stačily pod ochranné křídlo samé hlavy jihočeského Gestapa do Tábora - pověstnému panu Mullerovi. Tento, citě dobrou kořist zasyčel: "To je dobré, že jste přišel neb to hlášení mám už zde na stole!" Pod přílivem kajících slov našeho hrdiny, zlověstné syčení pomalu ustalo a nakonec si spolu připili na zdraví a nové přátelství dobrým šnapsem.

Šťastný pán měl odjakživa rád vepřové a toho teď bylo dost. Na statku běhala prasata čtyřnohá i dvounohá. Ta dvounohá s černými brigádýrkami, mu opatřovala nutné pracovní síly do hospodářství v totálně nasazených lidech ze všech možných národností. Statek kvetl jako kytky, neb "když se ruka k ruce vine tak se dílo podaří - sláva německému císaři!"

Další úspěšný večer v Clevelandě!

Tentokrát jednatel odbočky s. Sportovců v Zahraničí, Luboš Hromádka, představil předsedu Jardu Chadima jako cestovatele, který v úvodu velmi poutavě referoval o své cestě do latinské Ameriky a Egypta a promítal výborně udělané filmy z jeho zajímavé cesty. Potom sekretář Svazu, Zdeněk Pražák, informoval přítomné o volejbalovém turnaji a ukázal dvě pekné trofeje, které Svaz věnuje na turnaj který se koná v rámci V. Sletu ve Vídní, kde bude 1. července Sportovní Setkání. Předal Mařence Chadimové a Drahušce Slavíkové červeno-modro-bílé karafiáty a představil manžele Slavíkovy z Toronta, kterým Jára Meců s manželkou Vlastou věnoval dort s nápisem: "Naším Statečným". Všichni přítomní zpívali Bohumilovi Samcovi k narozeninám. Milé překvapení byla účast několika členů Čs. Společnosti pro Vědy a Umění v čele s předsedkyní Dašou Posedělovou, kteří byli nadšení a chtějí, aby náš Jarda jim také ukázal film z Aljašky kde byl na lovu! Děkuje pokladník odbočky Zdeňkovi Štěpánkovi za chutné občerstvení.

V neděli dopoledne na českém rádiovém programu Zdeněk Slavík učinil následující rozhovor: "Jak se cítíš ve své šedesátce?" "Fysicky, nebo duševně? Fysicky velmi dobře. Ačkoliv mě můj lékař stále straší s mým vysokým krevním tlakem. Kdo by mu ale věřil?"

"A duševně?" "V poslední době bylo mi trochu úzko. Protože v šedesátí letech, tam u nás doma, v Praze a v Československu, lidé odcházejí do důchodu. A strašně rádi. Ale já se na ten můj důchod

tady opravdu ještě necítím. Asi proto, že mám stále pocit, že jsem tady ještě neudělal vše, proč jsem přišel do exilu. A jestli se tady v exilu něčeho bojím, pak je to obava, abych tady nežil zbytečný život. Včera jste mi tady v Clevelandě připravili, přátele, moc hezké překvapení. Já Vám všem za ně děkuji. Také za všechny ty vaše tak milé, teplé listy u příležitosti mé šedesátky. V exilovém a krajauském tisku byla vyslovena řada vřelých slov o mé národní práci. Nejsem si tak ale úplně jist, jestli se je všechna zasloužím. Protože ve svém životě snažil jsem se vždy dělat to, co jsem pokládal za správné. A tady v exilu za svojí povinnost.

"Nakonec zůstává ve mně silný, dobrý pocit, že tady v Clevelandě mám přátele. Dobré přátele. A to je tady v exilu statek velmi cenný. Já i ná žena Drahomíra Vám všem za něj moc děkujeme. A také za ten hezký, včerejší večer."

Další úspěšný večer zásluhou Jardy Chadima se konal sobotu 22. května ve Swamp Clubu, a již dnes se těšíme na další!

**KYTIČKU VZPOMÍNEK
K 60. MILOŠE VOBOŘILAI**

V New Yorku se 22. května v plném zdraví dožil Miloš Vobořil, čestný předseda našeho Ústředního Výboru Svazu Čs. Sportovců v Zahraničí šedesátí let.

**Veškeré stavební
a truhlářské práce
provádí kvalitně
MIREK PATAVA**

241-7377

Projedme se jeho pestrým životem: Rodák z Českého Brodu - doma jejich firma byla velmi známá. Po krátkém pobytu v Belgii, přijel do New York kde založil firmu s prodejem ocele. Ihned se zařadil mezi Čs. Sportovce v Zahraničí a stál u kolébky Svazu. Byl zvolen předsedou Svazu a později New Yorkské odbočky. Svoji usilovnou práci bylo pomáhat novým a každý věděl, že je dobrým lyžařem, kde docílil mnoho úspěchů, krásných cen a také své dva syny vchoval v tomto sportu!

Málo je známo, že Vobořil je také náruživým lovcem a bojovníkem proti komunismu! Kdyby se byl Vobořil

narodil v Americe, jeho vskutku ojedinělá všestranná a vynikající sportovní činnost by mu nesporně vynesla přezdívku "Mr. Sport".

Miloš patří do naší velké rodiny sportovců exulantů. S jeho paní, narozenou v Belgii, a dva synové spolu s jeho bratrem Jirkou a jeho rodinou v Chrudimi a my všichni, přejeme hodně zdraví a také nezapomínáme když z Japonského města Sapporo z XIII zimních Olympijských her (když tam byl jako soudce) udělal Miloš dobrý úkol: Poradil čs. závodníci jak porazit Rusko!

Děk za vše. Mnogaja ljeta přejeme!

ZP

Kolem 200 vláků žije v Bleszczadách a Nizkých Beskydách v jihovýchodním Polsku. V poslední době se zvětšily škody, které smečky vláků způsobují na drobnější zvěřině. Vlci se totiž nyní přestěhovali ze svých horských sídlišť do nížin. Byl povolen odstřel, který potrvá do konce března.

K nejdelším rostlinám na světě patří liány rodu Calamus z tropických lesů Asie a Afriky. Jejich 2 až 3 inche silné lodyhy bývají dlouhé až 300 yardů.

Problem with cockroaches?

**WE HAVE A PERFECT SOLUTION.
NO SPRAY, NO POWDER, NO SMELL.
100 PER CENT GUARANTEED.
ONLY \$20-25 PER YEAR.
FOR INFORMATION CALL: 762-3870**

Kennedy Travel Bureau Ltd.

424 BLOOR STREET, W., TORONTO, ONT.
Návštěvy příbuzných z Československa
a cestování kamkoliv na světě
vám vybavíme k vaší spokojenosti

Volejte nebo pište:
(416) 921-8945
921-3721

**Dana Nohavica
Manager**

Paula's Hair Stylist

(Po předložení tohoto inserátu dostanou zákazníci 10 procent slevu.)

Hair eyelashes colour specialist.
New technique perms. - Cutting - Styling.
FACIALS - WAXING!
Same location since 1960.
1263 St. Clair Ave. West, Toronto
(One blok West of Dufferin St.)
654-8181

naše hlasy

Publishing and Printing By:
Vydává a tiskne: **MORAVIA PRESS LTD.**
Editor in-Chief:
Šéf-redaktor: **MILO KOMÍNEK**
Address:
Adresa: 2098 Dundas Street West, Toronto, Ontario
Canada M6R 1W9
Tel.: (416) 533-4242

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ:
Kanada \$11.00, USA \$12.50, všechny zámořské státy
lodní poštou €13.00

Leteckou poštou: všechny zámořské státy \$22.00